GÖTEBORGS
UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.
Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.
Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.
All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.
If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Universitetsbiblioteket

PÅ SOMMARFÄRD

EN BERÄTTELSE OM

KARIN OCH MARY OCH DERAS DOCKOR

AF

ELSA SMITH

ILLUSTRERAD AF *JENNY NYSTRÖM.*

STOCKHOLM, LARS HÖKERBERGS FÖRLAG.

Gen. Stab Lit. Anst

Pris 1 Kr. 50 öre.

PÅ SOMMARFÄRD

EN BERÄTTELSE

OM

KARIN OCH MARY OCH DERAS DOCKOR

AF

ELSA SMITH

ILLUSTRERAD AF **JENNY NYSTRÖM**

STOCKHOLM
LARS HÖKERBERGS FÖRLAG

STOCKHOLM
TRYCKT I CENTRAL-TRYCKERIET 1900.

INNEHÅLL.

FFörsta Kapitlet.		En vacker present.
AAndra	»	Dockkläder.
TTredje	»	Födelsedagskalaset.
FFjärde	»	Blanche förkyler sig, och Elvira tappar håret. Doktorn ordinerar hela familjen att resa till västkusten.
FFemte	»	På resa till Strömstad.
SSjette	»	På upptäcktsfärd.
SSjunde	»	Blanche och Elvira på segeltur.
ÅÅttonde	»	Kungen kommer till Strömstad.
NNionde	»	Karin och Mary få uppträda i tablåer.
TTionde	»	Åter på resa.
EElfte	»	En festmiddag i lekstugan.
TTolfte	»	Lulles hämnd.
TTrettonde	»	Karls öfverraskning. Lulle blir dagens hjälte.
FFjortonde	»	En utfärd. Hvad Karin såg på kyrkogården.
FFemtonde	»	Karins offer.
SSextonde	»	Farväl!
SSjuttonde	»	Framför brasan.

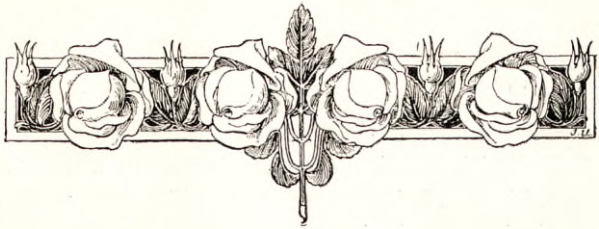

Första Kapitlet.

En vacker present.

Det var en mulen och ruskig dag i slutet af april. Regnet hade upphört, men blåsten pep och hven och ruskade af alla krafter i ett par stora träd, som stodo i den lilla trädgården utanför en vacker villa längst upp på Östermalm.

Vid fönstret i ett trefligt rum på nedre botten satt en liten flicka och tittade ut. En sagbok låg uppslagen framför henne, men hon hade slutat att läsa, ty skymningen föll allt mera på och det var nästan mörkt i rummet. En stor brasa sprakade i kakelugnen, och på en pall framför densamma satt en annan liten flicka hopkrupen och följde med ögonen de små lågorna, som så muntert hoppade upp och ner och kastade ett trefligt, rödaktigt sken öfver rummet.

De båda små flickorna voro kusiner och nästan jämnåriga, den ena tio och den andra elfva år.

Karin, den äldsta, var dotter till assessor Hammar, som rådde om den vackra villan, och det var i hennes eget trefliga rum de sutto. Karin var enda barnet i familjen och hade därför nästan alltid varit ensam, blott då och då haft några lekkamrater. Kusin Mary hade hon aldrig förr träffat, ty hon bodde på landet.

Nu hade emellertid Marys mamma blifvit mycket sjuk, och för att bli bättre hade hon måst fara utomlands. Lilla Gösta, som bara var ett år, hade hon tagit med sig, och Marys pappa hade också följt med. De skulle vara borta länge, kanske ett helt år. Stackars Mary hade blifvit lämnad hemma; hon hade gråtit så bittert och bedt så mycket att få följa med, men mamma hade sagt, att det var omöjligt, och kysst henne och tröstat henne, så att hon till slut måste le genom tårarna och ej kunde tänka på annat, än hur roligt det skulle bli, då mamma åter blefve frisk och de skulle få träffas igen för att aldrig mera skiljas.

Och samma dag, som mamma och pappa och lilla bror Gösta reste, kom farbror Edvard och hämtade henne och for med henne upp till Stockholm, till sitt eget trefliga hem, där hon skulle få vara, till dess pappa och mamma komme tillbaka. Och så fort Mary kom in i tamburen, kom tant Anna emot henne och kysste och smekte henne och sade, att hon nu skulle vara hennes egen lilla flicka, och Karin riktigt skrek af förtjusning att få en lekkamrat, som skulle vara alldeles som hennes lilla syster.

Nu hade de båda små kusinerna varit tillsammans ett par dagar och blifvit riktigt goda vänner.

I dag hade de hela förmiddagen läst i ett par nya sagböcker och spelat »skrapnos» och »domino», men nu, då det började skymma, visste de icke alls, hvad de skulle taga sig till. Mary satte sig framför brasan och tänkte på pappa och mamma och undrade, hur långt de kommit på sin resa, och Karin kröp upp på en stol vid fönstret och funderade på, hur tråkigt det var, att hon för ett par dagar sedan hade tappat sin fina docka i gatan, den söta lilla dockan, som hade hela kroppen af porslin och nu hade gått sönder i små, små bitar. Och Karin tittade med sorgsna ögon bort mot olycksstället, ty det var just vid lyktstolpen på trottoaren midt emot, som hon hade tappat sin skatt, bara därför att en stor hund hade rusat förbi och skrämt henne. Å, hon kunde nog aldrig mera få en så vacker docka!

I detsamma hördes mammas röst: »Mary, Karin, hvar ä' ni, mina töser!» Som en pil flög Karin ut genom dörren, och Mary följde efter med samma fart. I tamburen stod mamma och tog af sig sin kappa. Ett stort, trefligt, hemlighetsfullt paket låg på bordet.

»En present till oss», gissade Karin genast och lyfte på paketet för att känna, om det var tungt.

»Det tror jag inte», sade mamma småskrattande.

»Nej, det tror inte jag heller», ropade pappa, som i detsamma kom in, och för att riktigt göra flickorna nyfikna satte han upp paketet längst bort på en hylla.

Men det skulle han ej ha gjort, ty nu blef han riktigt anfallen af de båda flickorna, som klängde sig fast vid hvar sin af hans armar och förklarade, att

de på inga villkor skulle släppa »lilla rara, söta, snälla» pappa, förrän han lofvade att genast taga ner paketet, som naturligtvis innehöll någon stor present åt dem. Annars skulle då mamma rakt icke sett så hemlighetsfull ut.

Och »lilla rara, söta, snälla» pappa kunde icke streta emot längre, utan paketet blef nedtaget och öfverlämnadt åt de små kusinerna, som med den största ifver sleto af papperet och drogo fram två stora och präktiga askar. Hvilket spännande ögonblick, hvad kunde de väl innehålla!

»Den ena asken får Mary af farbror, och den andra ger jag åt Karin», förklarade mamma. »Lyft nu på en gång af locken, så få vi se, hvad ni tycker om våra gåfvor.»

I detsamma kom husjungfrun in och anmälde, att det var serveradt.

»Ja, då äta vi först, så får ni se sedan», sade pappa skrattande och ville å nyo skjuta bort askarna.

Men då togos locken af med fart, och för Karins och Marys förvånade och glada blickar visade sig två rysligt söta, rätt stora dockor, med hufvud, ben och armar af porslin och vackert, lockigt hår; alldeles precis lika utom det, att Karins hade ljust hår och blå ögon och Marys bruna ögon och litet mörkare hår.

Nu blef det ett klappande och kyssande och tackande, så att mamma till slut förklarade, att soppan blef iskall, och pappa beklagade sig öfver att han blifvit nästan ihjälklämd af alla omfamningar. Man skyndade sig därför till middagsbordet, men Karin och Mary pratade och snattrade och voro så förtjusta, att de nästan glömde bort att äta.

De hemlighetsfulla paketens innehåll.

»Men, mamma», utbrast Karin, som plötsligt hållit sig tyst en hel minut, »dom har ju inga kläder!»

»Det är just meningen, det», svarade mamma, »ni ska få lära er att sy alla kläder själfva, och det blir mycket roligare, än om edra dockor redan hade en hel uppsättning. I morgon skall jag taga fram lappar åt er och hjälpa er litet.»

Detta förslag väckte stor belåtenhet, icke minst hos Karin, som alltid längtat efter att få titta i den stora korg med lappar, som hon visste att mamma hade i sin garderob.

Knappt var middagen slut, förrän de lyckliga små flickorna med sina nya skatter skyndade in i Karins rum, som nu äfven var Marys, för att lägga sina dockor, som ju alldeles kunde frysa ihjäl utan en tråd på kroppen. Som Karins dockvagn var för liten för två, bäddade de åt bägge dockorna på soffan, sedan de först svept in dem i hvar sin näsduk, ty nattskjortor hade de ju ännu icke. De stoppade väl täcket om dem och satte sig sedan att fundera på, hvad de skulle ge för namn åt sina små dockflickor. Karin bestämde sig genast för att hennes skulle heta Blanche, ty det hade den stackars dockan, som blef sönderslagen, hetat, men Mary tänkte på Margareta, Ellen, Rosa och en hel mängd andra namn och kunde icke alls besluta sig.

Ja, till och med då de små flickorna gått till sängs och mamma gick igenom rummet, hörde hon Mary mumla i sömnen: »Skall hon heta Margareta eller Signe eller kan-ske Ro-o-s-a.»

Andra Kapitlet.

Dockkläder.

Karin brukade alltid vara mycket sömnig om morgnarna, men i dag vaknade hon riktigt tidigt, så tidigt, att Lovisa ännu icke hade varit inne och dragit upp rullgardinen eller tagit ut skorna till borstning. En liten solstråle tittade in genom en springa på sidan om gardinen och talade om, att i dag var det klart och vackert väder. Sparfvarna voro redan uppstigna och förde ett sådant väsen i buskarna utanför, att det hördes tvärs igenom fönsterrutan.

Karin tyckte, att allting kändes så särskildt roligt i dag, men hon var ännu ej så vaken, att hon kunde komma ihåg, hvad det var, som var så roligt. Till slut fick hon dock upp bägge ögonen och tittade sig omkring, och då kom hon ihåg alltsammans, de nya dockorna, dockkläderna och allting, och som en pil hoppade hon upp ur sängen och fram till soffan. Där lågo de små söta dockbarnen och tittade

på henne med stora, klara ögon. Karin tog sakta upp dem och lade Blanche i sin egen säng och den andra dockan på Marys arm, så att hon skulle se den, så fort hon vaknade. Sedan kröp hon åter ner i sin lilla bädd och halfsof en lång stund med Blanche i famnen.

Snart vaknade emellertid Mary, och nu blef det ett pratande och skrattande, ända till dess Lovisa kom in och omtalade, att klockan var half nio och att småfröknarna måste skynda sig så mycket de kunde för att hinna bli färdiga till frukosten.

Mary hade nu bestämt sig för att hennes docka skulle heta Elvira, och Karin tyckte också, att det var ett bra namn, men tänkte i sitt stilla sinne, att nog var Blanche hundra gånger vackrare.

Efter frukosten kom den efterlängtade stunden, då mamma tog fram sin stora korg och Karin och Mary fingo lof att titta på alla lapparna, bara de riktigt säkert gjorde allt i ordning efter sig, när de slutat. Allt, som de mycket gärna ville ha, skulle de lägga undan och visa mamma. Å, hvad de vände upp och ned på allting och strödde omkring lappar öfver hela golfvet! Mary tyckte, att tant Annas lappkorg var precis lika bra som den finaste tygbod. Här fanns ju allting: siden och sammet och bomullstyg, små band och spetsar och alla möjliga trefliga saker.

Karin fick tag i ett stycke ljusblått ylle, som nog skulle passa utmärkt till klädning åt Blanche, och Mary hittade några skära, vackra bitar, som hon trodde skulle klä' Elvira förträffligt. Några små lappar randigt och prickigt bomullstyg lades undan

för att sys till förkläden, och en bit röd flanell tycktes vara enkom bestämd till att bli underkjolar. Dessutom tog mamma fram ett stort stycke hvitt tyg, som skulle klippas till lintyg, byxor, nattskjortor och kjolar.

Pappa ville också bidraga till dockornas toalett och kom in med en hel bunt röda och gula sidenband, som suttit om cigarrer, och frågade, om de ej kunde användas till »att ha i håret på fröknarna», och då han möttes med stor förtjusning, erbjöd han sig äfven att klippa till klädningar och omtalade, att han var mycket skicklig i att sy i knappar. Men detta välvilliga anbud mottogs endast med en så skallande skrattsalva, att pappa förskräckt stoppade fingrarna i öronen och skyndade tillbaka till sitt rum.

Nu ordnades stor syverkstad i barnkammaren. Lovisa kom in med en symaskin och en stor sax för att klippa till och hjälpa de små nybörjarna med de längsta sömmarna. Mamma visade dem, hur vackra fåll- och efterstyng skola se ut, och snart var arbetet i full gång. Karin sydde af alla krafter på en hvit kjol, och Mary fållade en liten skjorta. Lovisa åtog sig klädningarna, som säkert var det svåraste arbetet.

Rätt som det var, släppte Mary nål och fingerborg på golfvet och stirrade förvånad på sitt arbete. Hon hade fäst det med en knappnål i knät och fållat så ifrigt, att hon ej märkt, att hon ett långt stycke sytt fast sitt eget förkläde vid den lilla skjortan. Lovisa skrattade, så att hon fick tårar i ögonen, åt den misslyckade fållen och lilla Marys olyckliga min, men Mary själf var så lagom glad åt att få sprätta upp alltsammans och börja på nytt igen.

»Jag skulle bestämdt passa till sömmerska, tror inte Lovisa det?» sade Karin med stolt min, då den lilla kjolen var färdig med riktig linning och spets i kanten.

»Det kan nog hända det», svarade Lovisa, »men kom hit nu, så får Karin se, om hon vill ha långa eller korta ärmar på sin klädning.» Karin bestämde sig för korta puffärmar.

En stund därefter voro både den skära och den blå klädningen färdiga och profvades, och Blanche och Elvira voro alldeles förtjusande i sina nya dräkter. Den snälla Lovisa smektes och omfamnades och förklarades vara den allra bästa sömmerskan i hela Stockholm, och Karin och Mary sprungo våningen rundt för att för alla visa de vackra klädningarna.

Sedan bägge flickorna ännu en stund varit mycket flitiga, kom mamma in och sade, att de ej fingo sitta inne längre utan skulle gå ut och gå litet i det vackra vädret. »Och då kan ni gärna gå upp och hälsa på mormor och höra efter, hur det står till med henne», tillade mamma.

Det var något, som Karin och Mary ej läto säga sig två gånger. Att få gå ut och gå alldeles ensamma var väl förfärligt roligt, och att hälsa på mormor var då ändå roligare. Den snälla gamla mormor, som alltid var så vänlig och bjöd på karameller och allt möjligt godt och gaf dem rysligt många presenter till jul och födelsedagar och namnsdagar och vanliga hvardagar också! Och mormors sällskapsdam, fröken Maria, hon var också så snäll. När mormor sof middag, tog hon alltid barnen med

sig ut i salen och satte sig med dem kring brasan, och så började hon berätta sagor och äfventyr och spökhistorier, som ibland voro så hemska, att småttingarna riktigt skakade, där de sutto hopkrupna i det stora rummet och brasan slocknade allt mer, så att det blef nästan mörkt. Ja, ingen kunde då berätta så som fröken Maria.

Karin och Mary skyndade sig att sätta på sig ytterkläderna och voro snart på väg. Den kära mormor blef mycket glad att få se dem, och de fingo berätta för henne om Blanche och Elvira och hvad de hade sytt åt dem och allting.

»Nästa gång ni kommer och hälsar på mig», sade mormor, »hoppas jag, att ni har edra små dockor med er, så att jag också får se dem.»

»Det är inte våra *dockor,* kära mormor», inföll Mary, »det är våra små *barn,* och vi äro deras mammor.» Mary kallade nämligen också den gamla frun för mormor, ty hennes egen mormor var död, och för resten tyckte hon, att hon skulle göra som Karin; hon var ju nu Karins syster, för en tid åtminstone.

»Jaså», sade mormor och skrattade.

»Men, ser mormor», började nu Karin, »dom kan omöjligt komma och hälsa på mormor, förrän dom fått kappor och hattar...»

»Och strumpor och skor», fortsatte Mary.

»Stackars barn, ha de hvarken strumpor eller skor», sade mormor, »det skall jag väl ge dem då. När ni går härifrån, kan ni gå in i leksaksboden midt emot och köpa strumpor och skodon åt edra dockor. Fröken Maria går nog med er och hjälper er litet.»

Tänk, hvad den mormor var snäll! På hemvägen gingo Karin och Mary som sagdt in i den stora leksaksbutiken midt emot och bådo att få se på dockstrumpor och små skor. Karin köpte ett par mörkblå och ett par hvita strumpor, och Mary tog ett par röda och ett par svarta. Kängor och skor, både gula, svarta, bruna och röda, funnos där. Det var rysligt svårt att välja. Den snälla fröken i boden smålog åt de små flickornas förtjusning.

»Hur mycket pengar får ni köpa för?» frågade hon plötsligt, tänk, om det skulle kunna räcka till både skor och kängor.»

Fröken Maria tog fram portmonnäen; å, den snälla mormor hade skickat med en riktigt stor summa, det räckte verkligen både till hvar sitt par bruna kängor och två par små gula skor.

Mycket belåtna med sin affär skyndade sig Karin och Mary hem, och när sedan strumporna och skodonen profvades, passade de alldeles utmärkt bra till dockornas små fötter, precis lika bra, som om de varit beställda hos skomakaren.

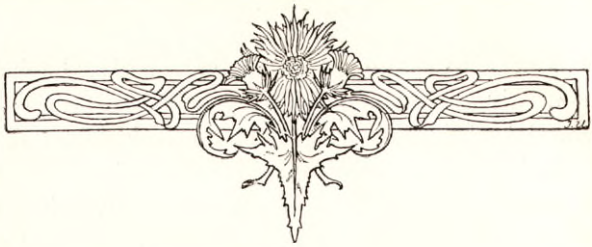

Tredje Kapitlet.

Födelsedagskalaset.

Blanche och Elvira sutto på sina små stolar framför kakelugnen, iklädda sina bästa klädningar och fina, gula skor. Så hade de suttit ända sedan morgonen, men ingen hade brytt sig det minsta om dem; de kunde verkligen ej begripa, hvad som kom åt deras mammor. Dessa sprungo ut och in och tycktes ha förfärligt brådtom och sågo knappt åt sina små flickor, som sutto där så stilla och ordentligt. Allting var så hemlighetsfullt i dag. Under en schal på soffan låg en hel rad små paketer, som sågo högst besynnerliga ut, och Karins lilla servis hade blifvit framtagen och stod uppställd på ett bord. Hvad kunde det väl vara? Blanche och Elvira funderade så, att deras porslinshufvuden kunde råka i fara att spricka.

I tamburen stod mamma och telefonerade till sina goda vän fru Berger och frågade, om ej hen-

nes små flickor, Lisa och Elsa, kunde få komma till Karin och Mary på eftermiddagen. De skulle komma redan klockan fyra och ha alla sina dockor med sig.

Karin och Mary voro ute i köket. Kokerskan hade gjort en liten hvetedeg åt dem, och nu var Karin i färd med att baka en liten kaka, som sedan beströddes med socker och mandel, under det att Mary stod framför spiseln och passade på en rad små bullar, som höllo på att gräddas.

»Kaj, Kaj», skrek Mary plötsligt och öppnade ugnsluckan, »skynda dig, dom bränns, jag törs inte ta i plåten!»

Och Karin, som var mera modig, rusade fram, fick fatt i en handduk och drog ut plåten med sådan fart, att Amanda kom springande från skafferiet med ett ägg i hvardera handen och frågade hvad som stod på.

Det var i alla fall ingen skada skedd. Bara två små bullar hade blifvit litet brända, de andra voro utmärkt lyckade. Kakan sköts sedan in i ugnen, och Amanda gaf Mary en skål, i hvilken hon fick röra ihop ägg, mjöl, socker och ett hvitt pulver, som kallades jästpulver, samt litet mjölk och smör. Det skulle bli en liten tårta, förklarade Amanda.

Karin hade slutat att baka och sprang därför efter tre små fat och några påsar och lade fint och nätt upp på faten chokladpraliner, russin, mandel och karameller.

Lovisa kom in i detsamma och satte ett strykjärn på spiseln. Hon såg rysligt hemlighetsfull ut och

höll något bakom ryggen, men ingen fick se, hvad det var.

Men hvad var då meningen med alla dessa tillrustningar, hvarför sågo alla så hemlighetsfulla ut och hade så brådtom, hvad skulle väl alla dessa bullar och kakor och godsaker användas till?

Jo, i dag skulle Blanche och Elvira fira sin födelsedag, och deras små mammor hade därför fått löfte att ställa till ett litet kalas och bjuda sina vänner för att riktigt fira sina älsklingar. Blanche fyllde fyra år och Elvira fem, och Karin och Mary tyckte, att deras födelsedagar gärna kunde vara på samma dag, så blef det ännu roligare. Hela dagen förut hade de varit sysselsatta med att göra presenter och lägga in dem i små paket, och nu skulle blott födelsedagsbordet ordnas, så var allt färdigt.

När tårtsmeten blifvit ordentligt rörd och hälld i en liten form samt insatt i ugnen, gingo Karin och Mary in i sitt rum och buro ut Blanche och Elvira i salongen samt satte dem där med många förmaningar att vara riktigt snälla. Så stängde de dörren, så att dockorna icke skulle se något, och började därpå ordna födelsedagsbordet.

Ett riktigt litet bord, ej större än att dockorna kunde nå upp till det, sattes mot väggen. Däröfver breddes en ren servett, och hvitsippor och små gröna blad lades i en liten krans rundt kring bordet. I midten skulle tårtan stå, då den blef färdig, och presenterna ordnades på ena sidan åt Blanche och på andra sidan åt Elvira. Ett par små paket voro från mormor, pappa hade bidragit med ett, som var så stort, att det måste läggas på golfvet,

och mamma, ja, till och med Lovisa hade lagt presenter på soffan under schalen, utan att någon annan hade en aning därom.

Karins och Marys egna gåfvor voro mycket väl inlagda i förskräckligt mycket papper och igenlackade med minst tio lackplumpar, och utanpå stod det skrifvet med stora, kantiga bokstäfver: »Til lilla Elvira från Hennäs mama» och »Til lila Blanche från häness mama.»

»Jag kan inte förstå», sade Karin, »hur mormor har fått veta, att det är barnens födelsedag i dag.»

»Jo», sade mamma, som i detsamma kom in, »en liten fågel har sjungit det för mormor.»

Mary undrade mycket, hvad det kunde vara för en liten fågel, ty sparfvarna och dufvorna kunde väl inte tala, fast de nog flyga från det ena fönstret till det andra och titta in genom rutan. Karin däremot gissade genast, att den lilla fågeln inte kunde vara någon annan än mamma själf, och det måste mamma till slut också erkänna.

»Hvad ska vi duka kaffebord på, tant Anna?» frågade Mary.

»Jo, det har jag redan tänkt på», svarade mamma, »spring efter den smala trälådan, som står i sängkammaren, Karin, så ska ni få se.»

»O, hvad tant Anna är kvick!» utbrast Mary beundrande, då mamma, sedan hon fått lådan, helt enkelt vände upp och ned på den och lade en bräda ofvanpå.

»Ja, här ha ni ju ett utmärkt bord, nu få ni duka själfva, små flickor», sade mamma och gick sin väg.

Det blef verkligen ett riktigt vackert kaffebord. På den rena duken ordnades de små hvita kopparna med röda ränder, i midten stod kakan, som Karin bakat, bullarna lades upp på en liten brödkorg och på en annan korg pepparkakor, som Mary brutit itu, så att de skulle vara lagom stora för dockornas munnar, en liten skål med små sockerbitar och riktig gräddkanna med grädde i; ingenting fattades. Ett par pallar ordnades till soffa, och så många små stolar, som funnos, ställdes kring bordet.

Nu var allt färdigt, nu kunde gästerna få komma när som helst. De små flickorna kunde knappast hålla sig stilla af förtjusning, de flögo omkring som »yra höns», som pappa brukade säga.

Oupphörligt sprang Karin till reflexionsspegeln och tittade efter, om inte någon syntes till på gatan, och Mary stod hela tiden framför den envisa klockan, som aldrig tycktes vilja bli fyra.

Ändtligen ringde det på tamburklockan, och Lisa och Elsa Berger kommo, lastade med dockor. Innan de och alla dockorna fingo af sig sina ytterkläder, dröjde det rätt länge, och under tiden anlände två små gäster till, Brita Hjelm och Valborg Ek, också med sina dockor. När nu alla samlats, föreslog mamma, att flickorna först skulle dricka kaffe och sedan leka med dockorna.

Sagdt och gjordt! Det gick med förfärlig fart att dricka kaffet, trots det, att man var tvungen att smaka på alla kakorna och ta två bitar af tårtan, något som för öfrigt icke alls var svårt. Sedan sprungo Karin och Mary in och ställde upp Blanche

och Elvira, så att de skulle vara i ordning att taga emot sina gäster.

Å, hvad det såg näpet ut, när alla dockorna kommo in, ledda af sina mammor, och gingo fram och nego för »tant Karin» och »tant Mary» och togo Blanche och Elvira i hand! Lisa hade två söta små flickor ungefär lika stora och bägge klädda i röda sidenklädningar. Elsas docka var mycket stor, med lång fläta på ryggen, och var högtiden till ära iförd dalkulldräkt. Brita hade en pojke i sjömanskostym och en liten, liten flicka i hvit klädning och Valborg en docka, som skulle varit mycket söt, om hon ej olyckligtvis tappat en tand midt i munnen.

»Men det gör ingenting», förklarade hennes lilla mamma, »det växer nog ut en ny tand, när hon blir litet äldre.»

Först skulle nu Blanche och Elvira taga upp sina presenter, och alla dockorna ställdes därför omkring födelsedagsbordet, så att de skulle få se, hvad alla paketen kunde innehålla. Karin och Mary hjälpte sina små flickor att taga af papperen och lösa upp snörena, och snart kröpo alla möjliga trefliga saker i dagen. Det stora paketet från pappa visade sig vara en liten vacker byrå, där det var meningen att dockornas kläder skulle ligga prydligt ordnade. Mamma gaf dem hvar sin liten söt halmhatt, Blanches med blå och Elviras med skära band. Lovisa, den snälla gamla Lovisa, hade suttit uppe flere kvällar för att hinna sy två små hvita koftor med blanka knappar. Men det bästa af allt var dock mormors gåfva, hvar sin förtjusande liten parasoll af siden, kantad med

långa spetsar. Ja, det var minsann riktigt storståtliga presenter för två små dockflickor. Det var ej underligt, att de andra dockbarnen och i synnerhet deras mammor med beundrande och ej så litet afundsjuka blickar besågo alla härligheterna.

»Var så god och kom och drick kaffe, mitt herrskap», sade nu Mary, »annars kallnar det!»

Sjömanspojken Harry skyndade sig att bjuda fröken Blanche armen, och hela sällskapet ordnade sig kring bordet. Den stora dalkullan intog den förnämsta platsen midt i soffan, och Blanche och Harry sutto midt emot hvarandra som värd och värdinna. Karin serverade kaffet, och Mary bjöd omkring kakorna och tårtan. Trots dockornas små munnar försvann all välfägnaden på ett underbart hastigt sätt, men hvart den tog vägen, veta de små dockmammorna säkert bäst.

Hela tiden skrattade och pratade dockorna med hvarandra, och efter slutad kaffedrickning föreslog dalkullan, som var den äldsta i sällskapet, att de skulle leka »kura gömma». Harry erbjöd sig som artig kavaljer att »stå», och inom en minut syntes ej ett spår af alla dockflickorna. Med tillhjälp af sin mamma sprang nu Harry omkring och letade, och snart måste den ena dockan efter den andra krypa fram bakom gardiner eller stolar, där de gömt sig.

Efter »kura gömma» lektes alla möjliga lekar, där dockorna fingo vara med eller också sutto och sågo på, och alla hade så förfärligt roligt, att både gästerna och de små värdinnorna blefvo riktigt ledsna, då jungfrurna kommo och hämtade och man måste

skiljas för att hvar och en gå hem till sig. Dockorna togo hvarandra i hand och hoppades att snart få träffas igen, och så slutade Blanches och Elviras födelsedagsfest.

Fjärde Kapitlet.

Blanche förkyler sig, och Elvira tappar håret. Doktorn ordinerar hela familjen att resa till västkusten.

Några dagar senare hade Karin och Mary varit ute och gått med Blanche och Elvira. Det började regna, när de gingo hem, och fast de sprungo så fort de kunde, blefvo de dock alldeles genomvåta. De höllo nu bägge två på med att taga af dockorna deras våta ytterkläder och sätta på dem deras hvardagsklädningar.

Rätt som det var, sade Karin: »Men Mary, ser du, så blek lilla Blanche är? Hon är bestämdt inte kry, hon har kanske förkylt sig i regnvädret.»

Ja, Mary kunde också se, att Blanche såg blek ut, men det tycktes ej göra något särdeles sorgligt intryck på henne, utan hon hviskade i stället helt förtjust till Karin: »Nu ska vi leka, att dockorna äro sjuka, det är förskräckligt roligt.»

Stackars Blanche såg verkligen skral ut, det kommo de bägge öfverens om, och då Karin frågade: »Hur är det fatt, min lilla flicka?» pep en röst med den ynkligaste ton i världen: »Mamma, ja' ä' så tjött, ja' vill då å lädda mej», ty Blanche hade ännu ej kommit så långt, att hon kunde tala rent.

»Ja, du ska genast få lägga dig», sade hennes mamma och skyndade sig att bädda dockvagnen. Därpå började hon kläda af det stackars sjuka barnet, och under tiden skulle Mary skaffa litet medicin.

Mary sprang genast till tant Anna och bad henne att få litet ricinolja, men tant Anna bara skrattade och sade, att vatten gjorde lika god verkan. Men det tyckte Mary inte alls dugde. Något slags medicin måste det vara, annars kunde ju Blanche inte bli frisk.

Plötsligt fick hon en idé och sprang ut i köket. Ingen människa var där. Mary letade rätt på en kopp, hällde i den litet vatten och litet mjölk, som det fanns godt om i en kanna på bordet. På en hylla stodo en massa små hvita burkar med svarta påskrifter: »hvitpeppar», »svartpeppar», »nejlikor», »kardemumma» o. s. v. Å, det var ju utmärkt! Mary klef upp på en stol och lyfte af locket på hvarenda burk och luktade på alla sorterna, och pepparn var så stark, att hon började nysa. Hon visste inte riktigt, hvad som kunde vara bäst till medicinen, utan tog därför både peppar och ingefära och rörde ihop med mjölken och vattnet. Det blef en otäck, gulgrå röra.

Så kom hon ihåg, att hennes mamma brukade taga små pulver, inlagda i papper, då hon var sjuk,

och vips sprang Mary efter ett ark af sitt bästa brefpapper, klippte det i små bitar, lade mjöl inuti och vek ihop papperet. Det såg alldeles precis ut som riktiga pulver.

Karin blef alldeles förtjust, när Mary kom tillbaka med så utmärkt medicin, och nu skulle Blanche genast ta en stor sked af den gula röran och om en stund åtminstone två eller tre pulver. Mary fyllde en sked, och Karin reste upp Blanche i vagnen och förmanade henne att vara en snäll flicka och svälja ner alltsammans, så skulle hon få en karamell ofvanpå.

Men Blanche började skrika och pep, »att hon inte ville ha nån otätt dammal mesin».

Karin försökte lugna henne och tog fram en grön karamell, som hon nyss hittat i sin ficka. Det hjälpte, Blanche slutade skrika, Karin nöp henne i näsan, som mamma alltid brukade göra med Karin själf, då hon skulle ta ricinolja, för att den otäcka lukten ej skulle kännas så väl, och Mary stack skeden i hennes mun. En del rann in mellan tänderna, men det mesta strömmade ut för kinderna och ner i bädden, men det kunde ej hjälpas, den präktiga medicinen gjorde nog nytta ändå.

Men Blanche ville inte sofva utan bara grinade, och Karin var tvungen att dra vagnen fram och tillbaka och sjunga en liten vaggvisa för henne. Mary tyckte det var synd om stackars Elvira, som fått sitta ensam hela tiden, och tog sig för att klä' om henne och kamma henne, så att hon skulle få följa med ut i matsalen, då hennes mamma åt middag. Men rätt som det var, då hon höll på att släta till

Blanche, som förkylt sig, får medicin.

Elviras ostyriga lockar, skrek hon till och var nära att tappa dockan i golfvet af förskräckelse.

»Karin», ropade hon, »kom hit, ska du få se! Elvira har redan gått sönder, allt håret håller på att gå af.»

Mycket riktigt, hela peruken satt på sned, och ett stort stycke af den kala hufvudskålen syntes, om man lyfte litet på lockarna. Mary började gråta, men till all lycka kom mamma in i detsamma, och då hon fick se Elviras stackars hufvud, lugnade hon dem med, att det ej var så farligt. Om Mary bad Lovisa, skulle hon nog kunna limma fast håret igen.

Mary sprang genast till Lovisa, och hon tog fram en flaska syndetikon och en pensel och strök öfver både hufvudskålen och innersidan af peruken och lindade sedan ett bredt band flere gånger rundt kring hufvudet, så att Mary tyckte, att Elvira såg ut som en sårad krigare.

»Nu skall bandaget ligga kvar, tills det har torkat», förklarade fältskärn Lovisa, »så nu får Mary inte leka med henne förrän i morgon.»

»Då är det nog bäst, att Elvira får ligga till sängs», sade Mary; och om en liten stund låg också Elvira nerbäddad i sin vagga, ty Mary hade nu fått en sådan af mormor. Bägge de små mammorna sutto och vakade öfver sina älsklingar och gåfvo dem då och då litet vatten eller en sked af den goda medicinen.

Dagen därpå kom doktorn på besök, ty mamma hade känt sig klen på sista tiden och ville tala med honom. Han förklarade, att en resa till någon badort på västkusten skulle vara mycket nyttig, och

det kunde ej alls skada, om Karin och Mary äfven finge följa med.

Karin hade hela tiden stått bredvid hans stol och hört på, ty hon tyckte mycket om »farbror doktorn» och hade ofta sett honom, ända sedan hon var riktigt liten. Han hade varit så rysligt snäll mot henne, då hon hade mässlingen, och talat om så många roliga saker för henne, att hon alldeles glömt bort, huru elak medicinen var, och ej kunde bli ond på honom, fast han ej låtit henne gå ut på en lång, lång tid.

»Farbror», sade hon plötsligt och drog doktorn litet i rockärmen, »vet farbror, att våra dockor äro också sjuka.»

»Nej, så tråkigt», sade farbror doktorn.

»Kanske farbror vill komma in och se på dem», fortsatte Karin.

»Ja, det skall jag visst göra», svarade doktorn och skrattade åt Karins allvarsamma min.

Men när han kom in i sjukrummet, skrattade han ännu mer, ja, han skrattade så, att han fick tårar i ögonen, den snälle doktorn.

Elvira satt påklädd men fortfarande med sitt bandage om hufvudet bredvid vagnen, och där låg stackars Blanche, alldeles likblek i ansiktet, ty Karin hade strukit mjöl öfver hennes kinder, så att hon skulle se riktigt sjuk ut, och med täcket stoppadt ända upp kring öronen. På nattduksbordet stod en hel rad små flaskor, burkar och koppar, ty Mary hade varit apotekare hela morgonen och förfärdigat en massa små kulor af bröd, föreställande piller, en hel hög pulver och åtskillig annan god medicin.

Det hela var en på samma gång så sorglig och så komisk syn, att farbror doktorn till Karins och Marys stora förvåning aldrig tycktes vilja sluta upp att skratta. Med när han gick, klappade han de bägge små flickorna på hufvudet och sade, att de båda hade goda anlag att bli små duktiga och förståndiga sjuksköterskor med tiden.

Femte Kapitlet.

På resa till Strömstad.

I tamburen höll en karl på att bära ut tre stora koffertar, mamma stod med en korg framför sig och lade ned i den smörgåsar, apelsiner, choklad och andra godsaker, pappa studerade en ångbåtslista, och i salongen sutto Blanche och Elvira resklädda i nya, rutiga klädningar och med sina hvita koftor och fina halmhattar.

Ja, allt var nu i ordning för resan. Om en liten stund skulle hela familjen vara på väg till Strömstad, allesammans utom stackars pappa, som måste stanna kvar i sta'n, och Amanda, som ej heller skulle följa med. Karin och Mary voro alldeles förtjusta, de hade hela sista tiden gladt sig åt att få fara till hafvet. Det roligaste var dock, att Blanche och Elvira också fingo följa med. Mamma hade gifvit flickorna hvar sin stor ask att packa i, och Karin och Mary hade hållit på en hel förmiddag och proppat askarna fulla med alla möjliga saker, såsom dockornas

kläder och en hel servis och sängkläder och en massa annat trefligt, så mycket som kunde få rum. En hel dag hade de varit hos mormor, och fröken Maria hade letat rätt på en mängd vackra lappar och hjälpt dem att sy ett par nya klädningar, två kråkor och litet af hvarje, ty när man skall resa till badort, måste man vara rysligt fin, det hade Karin och Mary alldeles klart för sig.

Tio minuter senare sutto allesammans instufvade i den vagn, som skulle föra dem ner till ångbåten. När de åkte förbi mormors hus, sutto gamla rara mormor och fröken Maria i fönstret, och Karin och Mary viftade af alla krafter med näsdukarna och läto Blanche och Elvira vifta med sina parasoller.

Vid hamnen var det rysligt mycket människor och ett bråk och stoj, så att man kunde mista öronen. Det var en stor, fin båt, som de skulle resa med, och så fort Karin och Mary kommit ombord, sprungo de genast ner och tittade på hytten, där de skulle ligga. Det var ett riktigt trefligt litet krypin med ett alldeles rundt fönster, och när man tittade ut genom det, såg man vågorna, som hoppade utanför. Sofforna voro af röd sammet, och det fanns karaffin och glas, och alltsammans var förfärligt fint, tyckte bägge flickorna.

»Hvar ä' ni, små töser?» hördes plötsligt pappas röst, och då fingo båda två brådt att springa upp på däck och säga adjö åt pappa och pussa och krama honom riktigt, ända till dess han var tvungen att skynda sig i land.

Och så sköt båten ut från land, och pappa stod kvar på kajen och viftade, och Karin och Mary

viftade tillbaka, så länge de kunde se en liten svart prick, som de visste var pappa.

Sedan gingo de och satte sig bredvid mamma och tittade på stränderna och på vattnet, som fräste och skummade kring båten. Det såg alldeles ut som sockerdricka, tyckte Mary, och när Karin kom att tänka på sockerdricka, tyckte hon, att hon så förfärligt gärna skulle vilja ha litet, och hur det var, lyckades de öfvertala mamma att bedja städerskan taga upp en butelj och några glas åt dem, och så sutto Karin och Mary och smorde sig med sockerdricka och karameller och läto Blanche och Elvira smaka.

Ett stycke ifrån dem satt en annan liten flicka, också bredvid sin mamma, och tittade på Blanche och Elvira och såg mycket intresserad ut. Karin ville rysligt gärna gå fram till henne och prata med henne, och det såg ut, som om hon också bra gärna ville inleda bekantskap med de små flickorna midt emot. Så sutto de en lång stund och tittade på hvarandra, men ingen kom sig för att säga någonting, och sedan tyckte visst den lilla flickans mamma, att det var kallt, där de sutto, ty hon reste sig upp och bägge två gingo sin väg till någon annan plats, och sedan sågo Karin och Mary henne ej på hela dagen.

Men på kvällen, just som de skulle gå in i sin hytt för att lägga sig, kom den lilla flickan ut från hytten midt emot. »God natt», skrek då Karin åt henne, »sof godt». och Mary lät Elvira vinka åt henne och säga: »donatt, tant», och då såg den främmande flickan mycket glad ut och sade också

godnatt, och så gick hon in i sin hytt, på samma gång som Karin och Mary försvunno i sin.

Morgonen därpå, när båda flickorna hade klädt sig och gingo upp på däck, satt den andra flickan redan där insvept i en stor schal, ty det var ganska kallt och blåste friskt, och i dag hade hon också en docka på armen, en stor, vacker docka. Karin och Mary blefvo rysligt glada och gingo genast fram och hälsade på henne, ty nu tyckte de, att de kände henne litet mera. Och när mamma sedan kom upp, gick hon fram och presenterade sig för den främmande flickans mamma och frågade, om icke hennes lilla flicka fick leka med Karin och Mary, så kunde den långa resan bli litet roligare för dem alla tre. Och så fingo de veta, att den lilla flickan hette Märta Skog och skulle resa till Göteborg, så att de kunde få sällskap nästan hela vägen.

Nu var all blyghet försvunnen, och inom tio minuter sutto alla tre små flickorna tillsammans och pratade och läto dockorna göra hvarandras bekantskap. Märtas docka hette Rosina, och hon var så förtjusande, att Karin och Mary aldrig kunde sluta upp att titta på henne och beundra henne. Hon hade en lång reskappa af rutigt tyg, en liten näpen mössa och — höjden af elegans — riktiga små galoscher utanpå kängorna. Kunde man väl tänka sig en gentilare docka! Märta å sin sida tyckte, att Blanche och Elvira voro rysligt söta och deras parasoller det finaste man kunde se. En sådan skulle hon bestämdt laga att Rosina fick.

Emellertid funno de små flickorna snart, att det ej var roligt att leka uppe på däck, där alla

människor tittade på dem, i synnerhet som en gammal herre strax bredvid oupphörligt sneglade på dem öfver sin tidning med en allt utom vänlig min. Han tyckte visst, att de voro för högljudda. Mary föreslog därför, att de skulle gå ned i tant Annas hytt, och där voro de snart i färd med att ställa till kalas för dockorna. Någon servis fanns ju ej, men Karin hittade på att taga af locken på askarna i mammas nesessär och använda till fat, och Märta hade en liten resbägare, som dockorna i tur och ordning fingo dricka ur.

Sedan lekte de, att de voro två familjer. Karin och Märta med sina dockor bodde i den ena hytten och Mary med Elvira i den andra, och så kommo de och hälsade på hvarandra och ställde till små bjudningar och hittade på alla möjliga trefliga saker. Och när detta ej var roligt längre, gingo de åter upp på däck, och då de kommo in i Göta kanal, kunde de ej ett ögonblick gå därifrån, förrän de voro tvungna att krypa till kojs, ty så vackert var det utefter hela kanalen och så mycket roligt att se. Vid slussarna stodo gummor och sålde liljekonvaljer, och mamma och fru Skog köpte åt flickorna hvar sin bukett, som de sedan hade att lukta på hela resan.

I Göteborg måste Karin och Mary skiljas från Märta, och det var riktigt tråkigt, ty de hade ju haft så roligt tillsammans. Sedan var det bara en dags resa kvar, och på kvällen kommo de fram till Strömstad. En karl, som värdinnan skickat ner, tog deras koffertar på en kärra och visade dem vägen till ett hus ej långt från hamnen, där de skulle bo.

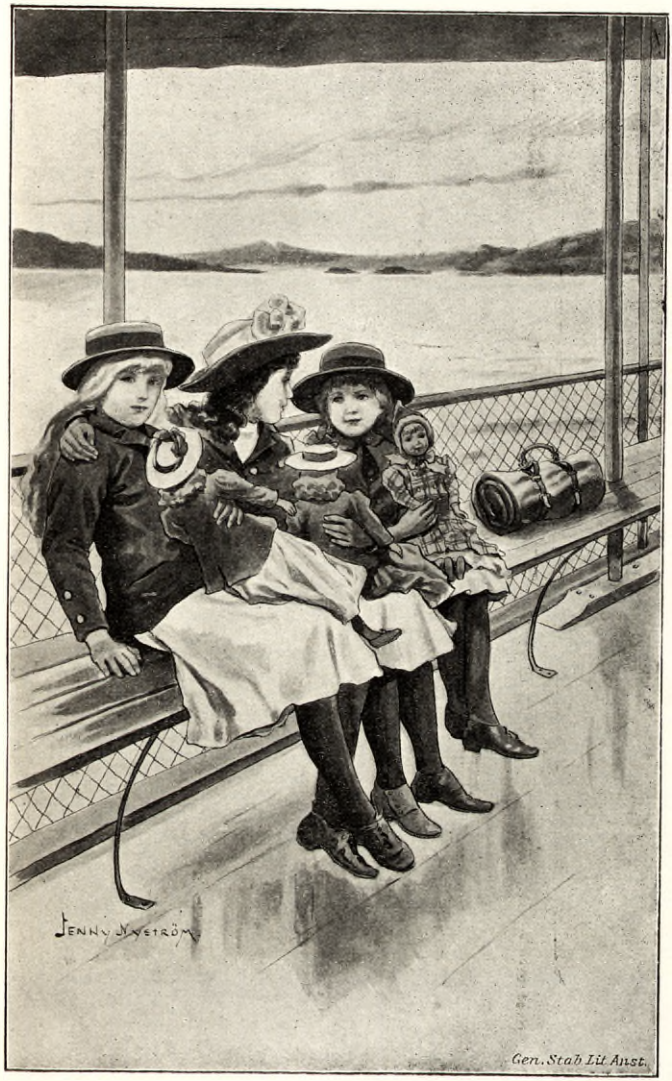

På resa till Strömstad.

Men då voro Karin och Mary så sömniga och trötta, att de ej brydde sig om någonting. De kommo sedan blott ihåg, att en vänlig gammal gumma stod på trappan och tog emot dem, och att de åto litet kvällsvard och med fart kröpo ner i sina sängar och somnade.

Ja, de voro till och med så sömniga, att de glömde bort Blanche och Elvira, men mamma, som var uppe litet längre, fick se de stackars dockorna, som sutto i en stol och sågo högst olyckliga ut, och tyckte det var synd om dem, så att hon lade dem på en soffa med en liten schal öfver sig. Så fingo också de hvila sig efter den långa resan.

Sjette Kapitlet.

På upptäcktsfärd.

Dagen därpå var det det allra vackraste väder, man kunde önska sig, soligt och varmt och lugnt. Karin och Mary hade begifvit sig ut på upptäcktsresa. De voro så nyfikna att taga reda på, hur det såg ut både inom- och utomhus i deras sommarbostad. Det var ett trefligt gult hus, där de bodde på nedre botten och värdinnan i öfre våningen. Framför trappan var en liten gårdsplan, och bakom byggningen låg en stor trädgård.

Dit styrde Karin och Mary sina steg. Å, en sådan treflig trädgård! Mary tyckte, att där var nästan lika vackert som hemma på Björkvik. Syrenerna hade börjat slå ut litet, och på rabatterna stodo löjtnantshjärtan och förgät-mig-ej i full blom. De små flickorna strötvade omkring i hela trädgården, förtjusta öfver hvar ny upptäckt. Under ett stort träd stodo stolar och bord, där man kunde sitta och läsa och arbeta, men bäst af allt var dock en liten berså längst bort i ett hörn bredvid staketet.

Där var så skuggigt och svalt, och syrenbuskarna stodo så tätt, att det var precis som ett litet grönt rum. En bänk och ett rundt stenbord i midten voro ju utmärkta möbler i denna lilla förtjusande löfsal. Tänk, en sådan präktig lekstuga! Här skulle Blanche och Elvira bo, och här kunde man ha kalas och allt möjligt trefligt.

Karin och Mary kilade med fart in till mamma för att tala om, hvilken förtjusande lekplats de hittat på, och för att packa upp och göra i ordning åt Blanche och Elvira. I ett hörn af flickornas stora, trefliga rum ordnades en liten sängkammare åt dockorna. De stora askarna, som varit koffertar, blefvo präktiga sängar, och en liten trälåda fick tjänstgöra som byrå.

Stackars Blanche och Elvira sågo riktigt vanvårdade och slarfviga ut efter resan, så att Karin och Mary fingo brådt att kamma och tvätta dem och sätta på dem rena bomullsklädningar, för att de sedan skulle få följa med sina mammor ut i trädgården och taga den lilla trefliga bersån i besittning.

På eftermiddagen tog mamma båda flickorna och deras dockor med sig på en lång promenad vid hafsstranden. Hvad det var roligt att se på de långa vågorna, som sakta slogo mot stranden. Det var nästan lugnt, så att de kommo så långsamt, som om de knappast orkade ända fram. Hvad sanden var fin och mjuk, och så många söta små stenar och snäckor man hittade öfverallt! Karin och Mary sprungo omkring och letade och tittade öfverallt, så att mamma hade riktigt besvär att hålla dem i styr och hindra dem från att hoppa ända ut i vattnet.

Följande dagen fingo de bada för första gången. Badhuset var mycket stort med små, små rum, där man klädde af sig, och en stor och en liten bassäng. En hel mängd andra badgäster voro där och äfven flera små flickor. Karin och Mary tordes ej första gången gå ner i stora bassängen utan plaskade i stället en stund i den lilla.

Plötsligt började Mary skrika af alla krafter och rusade upp på trappan. Någonting otäckt, slemmigt, som såg ut som en skifva med långa fransar, kom simmande in i bassängen. Men då började alla de andra flickorna att skratta åt henne, och så fick hon höra, att det var ett slags djur, som kallades maneter, och att de, som voro ljusblå, inte alls voro farliga, men de röda skulle man akta sig för, ty de kunde brännas som riktiga nässlor.

Nästan alla flickorna kunde simma, och Karin och Mary riktigt skämdes för att de ej kunde det. Men då kom en stor flicka och sade, att hon skulle lära dem, om de ville, och det sade Karin och Mary förstås inte nej till utan tyckte det var alldeles rysligt snällt och bådo att de skulle få försöka redan dagen därpå.

På hemvägen plågade de mamma med alla möjliga frågor: om det var roligt att simma, hur länge mamma trodde det skulle dröja, innan de kunde, hur gammal mamma var, då mamma lärde sig simma, om pappa kunde simma på rygg o. s. v. i all oändlighet, så att mamma till slut blef alldeles yr i hufvudet och måste tysta deras små frågvisa munnar med hvar sin bakelse hos konditorn.

Sjunde Kapitlet.

Blanche och Elvira på segeltur.

Några dagar senare kom Karin inrusande till mamma, som satt och skref bref i förmaket.

»Mamma», ropade hon på långt håll, » mamma, Gunnar och Annie ä' här och fråga, om vi inte få följa med dem ner till stranden, och Gunnar har en stor segelbåt, som Blanche och Elvira kunna segla i, och dom har matsäck med sig och får vara ute ända till klockan fyra, och snälla, rara, lilla mamma, få vi gå med, vi ska vara förfärligt snälla och inte bli våta om fötterna och — — —»

Nu orkade Karin ej fortsätta längre, men sedan mamma ordentligt fått reda på, hvad det var frågan om, tillät hon dem mycket gärna att gå ut och leka med Gunnar och Annie. De bodde i huset snedt emot. Gunnar var en morsk och duktig pojke på tolf år och lilla Annie jämnårig med Mary.

»Men vi ha ingen matsäck», sade Karin, då mamma kom för att säga adjö åt det lilla sällska-

pet, »Lovisa vill inte ge oss nå'nting. Hon är vid dåligt humör.»

»Då får väl jag göra det», svarade mamma, som lyckligtvis inte var vid samma lynne som Lovisa, och så gick hon in efter några skorpor, en tårtbit och några karameller, hvilket sedan stufvades in i en liten korg.

Och så gåfvo de sig i väg. Alla människor, som de mötte, tittade förvånade på dem, då de tågade förbi, Gunnar i spetsen med sin båt på armen och efter honom flickorna med sina dockor och korgar. Snart kommo de ner till stranden till ett trefligt ställe, som de utsett till sin älsklingsplats. Här placerades dockorna och korgarna i sanden, till dess allt skulle bli i ordning för seglingen.

»Först ska vi göra en brygga», föreslog Gunnar och drog af sig skor och strumpor, ty han fick gå barfota så mycket han ville, den lyckliga osten, »ni flickor få bära hit stenar, så ska jag bygga.»

Sagdt och gjordt! Det var ingen, som icke genast var med om det. Karin, Mary och Annie buro och knogade på alla stenar de kunde hitta, så att de till slut blefvo riktigt svettiga, och Gunnar ordnade och passade in stenarna i hvarandra, så att den allra trefligaste lilla brygga om en liten stund var färdig. Därpå gjorde han i ordning seglen, och »Sjöjungfrun» sattes i vattnet. Å, hvad den båten var förtjusande. En gammal sjöman hade gjort den åt Gunnar, och den var ett riktigt litet mästerverk.

»Behaga damerna nu stiga ombord», sade Gunnar och gjorde fast »Sjöjungfrun» vid bryggan.

Blott en docka i sänder kunde få rum, och

Blanche, som var den äldsta, fick först stiga i. Hon sattes försiktigt på däcket, som hon nästan helt och hållet upptog, och lutade ryggen mot kajutan. Och så sköt »Sjöjungfrun» lugnt och säkert ut i böljorna, under det att Gunnar stod på stranden och höll i ett långt snöre, som var fastbundet i fören, så att »Sjöjungfrun» ej skulle ge sig för långt ut med sin dyrbara besättning.

Karin, Mary och Annie sutto på en sten och läto Elvira och Annies docka Margit vifta åt Blanche, som satt alldeles kapprak i båten och tycktes vara särdeles förtjust och ej det minsta sjösjuk. Och Gunnar stod helt kavat och kastade beundrande blickar på sitt stolta skepp, som behagfullt dansade omkring på vågorna.

Efter Blanche fingo äfven Elvira och Margit i tur och ordning företaga en liten segelfärd, och under tiden dukade flickorna upp matsäcken på en servett och diskade några musselskal, som skulle användas till tallrikar. Gunnar och Annie hade fått en flaska sockerdricka och några smörgåsar med sig, och tillsammans med skorporna och tårtan blef detta en riktig festmåltid, som smakade förträffligt.

När allting var uppätet och dockorna äfven fått sin del af trakteringen, hittade Annie på att de skulle taga af sig om fötterna och gå barfota ut i vattnet och plocka snäckor och stenar, och det tyckte de andra var ett godt förslag.

Hvad det var roligt att klifva ner i det klara, svala vattnet och mjukt och skönt att gå på den fina sandbottnen! Karin tyckte det var allra roligast att bara gå fram och tillbaka eller sitta på en sten

och plaska med fötterna, men Mary var rysligt ifrig att samla. Hon plockade upp så många snäckor och stenar hon såg och ordnade dem sedan i små högar, allt eftersom de voro vackra. Det fanns en sorts rysligt söta musselskal, som man kunde öppna och sluta till igen, och som Gunnar kallade portmonnäer. Mary hade just hittat en stor, stor portmonnä.

»Den ska mamma ha, när hon kommer hem», ropade hon glad. »Det är den allra vackraste jag nå'nsin hittat», men i detsamma, som hon öppnade den vackra musslan, lossnade skalen från hvarandra, och så var den portmonnäen förstörd. Nu fick hon börja på nytt att leta, men hvad gjorde väl det, när hon hade hela stora hafvet att söka i.

Gunnar hade frågat en herre, som gick förbi, hvad klockan var, och den visade en kvart öfver tre.

»Då få vi vara här en halftimme till», räknade Mary ut, »då kunna väl dockorna få segla litet till; det var så näpet, och dom vill så gärna.»

Ja, det sade Gunnar icke nej till. Elvira stufvades in i båten, och Gunnar sköt ut den från bryggan. Det hade nu börjat blåsa, och vågorna kommo med fart rullande tätt efter hvarandra. Knappt hade Gunnar skjutit ut »Sjöjungfrun», förrän den gaf sig i väg med sådan hastighet, att han i häpenheten släppte snöret, och inom ett ögonblick var den redan ett långt stycke från stranden. Vinden tog i seglet, den lilla båten hoppade omkring som ett nötskal på de stora böljorna, stackars Elvira vaggade åt bägge sidor, plötsligt tog hon öfverbalansen, och plums föll hon i vattnet och försvann i vågorna. Allt detta tilldrog sig på några få sekunder.

Elviras olyckliga segeltur.

»Hjälp, hjälp, Elvira drunknar!» ropade Mary förtviflad, och Karin och Annie stämde i lika förskräckta.

Men Gunnar, som icke var rädd af sig, sprang, så fort han kunde, ut i vågorna, så att vattnet stänkte omkring honom. »Sjöjungfrun» var dock lika snabb och seglade allt längre bort från stranden. Vattnet räckte Gunnar redan upp till midjan, men han sprang bara på och lyckades till slut få fatt på rymmerskan.

»Ohoj, flickor!» skrek han förtjust och rusade mot stranden med sin skatt i famnen.

»Men hvar är Elvira då?» ropade Mary storgråtande, »Elvira har drunknat, lilla söta Elvira är borta.»

»Å, henne skall jag nog leta reda på», svarade Gunnar och klef åter ut i vattnet.

Han letade och letade och kände på bottnen, men ingen Elvira syntes till. Flickorna följde honom med ögonen och vågade knappt röra sig af spänd förväntan. Gunnar gick allt längre och längre ut och trefvade med både händer och fötter på bottnen, men utan att hitta något annat än snäckskal och stenar.

Plötsligt fick han dock syn på en liten halmhatt, som låg och flöt på vattnet, och strax bredvid fiskade han ändtligen upp Elvira. Ett glädjetjut från stranden hördes, och den modige sjömannen skyndade mot land, så fort han kunde.

Men så den stackars Elvira såg ut! Kläderna voro alldeles genomvåta, det rann riktiga floder af dem, och den ena skon hade hon tappat. Största olyckan hade dock det granna hårbandet gjort, ty det

hade färgat af sig och lämnat efter sig stora, röda fläckar i Elviras bruna hår, och sedan hade den otäcka färgen runnit i en lång strimma ner öfver ena kinden och slutligen hamnat midt på det rena hvita förklädet, som nu såg ut som en riktig målartrasa. Det var verkligen en bedröflig syn, det var omöjligt att känna igen den förut så vackra och eleganta Elvira; men det var väl ej underligt, då hon lidit skeppsbrott och sedan legat en god stund på hafsbottnen.

Och när man tittade på Gunnar, såg han för resten ej mycket bättre ut, där han satt hopkrupen på en sten och höll på att dra på sig sina strumpor och funderade på, hvad hans mamma skulle säga om hans byxor, som på morgonen varit spritt rena men nu voro alldeles våta och tämligen grådaskiga af sand och smörja.

Mary tyckte det var riktigt synd om Gunnar; och när hon tänkte på, att det var för hennes skull, som han blifvit så våt, måste hon gå fram till honom och tacka honom och klappa honom riktigt, så snäll tyckte hon att han var, mycket snällare än alla andra gossar hon kände. Hade det varit någon annan pojke, hade han säkert skrattat åt att en docka trillat i sjön och troligen inte alls brytt sig om att leta efter henne. Ja, Gunnar var bra snäll!

När nu den roliga seglingen slutat så snöpligt, ville ingen stanna kvar längre, utan hela sällskapet skyndade sig hem med samma fart, som om de haft »magisterns rotting efter sig», som Gunnar brukade säga.

Åttonde Kapitlet.

Kungen kommer till Strömstad.

Karin och Mary sutto i sin lilla berså med Blanche och Elvira i knät och böcker, pappersark, blyertspennor och sådant framför sig på bordet. De hade hittat på en ny, rysligt rolig lek, nämligen att leka skola med dockorna. Mary hade gjort små skrifböcker, och Karin hade letat rätt på sin läsebok, som blifvit nerpackad på bottnen af en koffert.

Nu hade de i öfver en timme hållit på med att undervisa sina barn. Blanche och Elvira hade gjort kolossala framsteg; i början på timmen kunde de ej ens alfabetet, och nu läste de redan hvad som helst. Det märktes tydligen, att de voro ovanligt begåfvade barn. De hade också haft lektion i rättskrifning, men den hade däremot ej gått så bra. Blanche kunde icke stafva ett enda ord rätt, och Elvira ville bara »jita dubbaj» i stället för att skrifva snyggt och ordentligt.

Karin höll just på att sätta två stora »bockar» för ordet »klädning», som Blanche behagat stafva

»klenig», och hvilket den stränga lärarinnan tyckte vara ett gräsligt fel, då steg hördes på gången utanför, en hand böjde undan kvistarna och mamma tittade in i bersån.

»Kan ni gissa, hvem som kommer hit?» frågade hon med mycket hemlighetsfull min, sedan hon beundrat de näpna skrifböckerna och sett på Elviras »dubbaj».

»Pappa!» skrek Karin genast.

»Mormor?» gissade Mary.

Nej, det var inte rätt.

Då började Karin att undra, om det var flickorna Berger eller moster Fredrika, och Mary kröp upp i tant Annas knä och frågade sakta, om det *kunde* vara hennes pappa och mamma, fast hon i går i ett bref fått höra, att de voro långt, långt borta i Schweiz uppe bland de höga bergen, där snön alltid ligger kvar, så att man till och med kan kasta snöboll midt i sommarn. O nej, det kunde inte vara pappa och mamma, det läste Mary genast i tant Annas ögon och i hennes skakning på hufvudet.

»Ha vi sett den, som kommer?» frågade Karin.

»Nej, det tror jag inte», svarade mamma skrattande, »bara på porträtt.»

»På porträtt!» Nu blef det ännu svårare att gissa. Karin tänkte genast på alla de porträtt hon kunde minnas i mammas album, på farbröder och tanter i långa banor, men det var ingen af dem.

»Det är någon, som kommer på en stor, vacker ångbåt», fortsatte mamma, »och alla människor skola gå ner till hamnen och taga emot den som kommer, och» ....

»Kungen, kungen», skreko Karin och Mary på en gång, ty nu gick ett ljus upp för dem, »är det inte kungen?»

»Jo, visst är det kungen», svarade mamma, och nu blef det ett jubel utan måtta.

»Kungen kommer, kungen kommer!» tjöt Karin och hoppade omkring på ett ben, och Mary öfverhopade tant Anna med så många frågor, att hon väl behöft hålla på en hel timme, om hon skulle besvarat dem alla. »När kommer kungen, tant Anna? Hur länge skall kungen stanna? Få vi se kungen? Få vi vara nere och säga god dag åt kungen? Tant Anna, hur stor är kungens båt, hur — — —?»

Tant Anna blef alldeles yr i hufvudet, men till all lycka för henne kom Lovisa i detsamma med en kaffebricka, och de små frågvisa flickorna vände sig i stället till henne för att fråga, om hon sett kungen o. s. v., och utförde en så vild krigsdans kring brickan, att den stackars Lovisa hade all möda i världen att utan någon olyckshändelse få den placerad på bordet i bersån.

Det var två dagar därefter, som kungen skulle komma. Nere i societetssalongen hade fruarna långa rådplägningar, och man slog sina kloka hufvuden ihop för att fundera ut bästa sättet att roa hans majestät. Karin och Mary voro rysligt intresserade. De följde efter mamma öfverallt och riktigt pinade henne med alla sina frågor.

Blanche och Elvira skulle naturligtvis vara med och se på kungen, och Karin, Mary och Annie sutto

långa stunder i bersån och funderade på, hur de skulle kunna kläda sina älsklingar nog fint och nätt, så att kungen riktigt skulle tycka om dem. I en sagbok, som Annie hade, fanns det en tafla, som föreställde en vacker prinsessa, som satt på en hvit häst, och rundt omkring henne stodo små flickor med kransar på hufvudet och räckte henne stora blombuketter. Det var en riktigt vacker tafla, och Annie trodde säkert, att det skulle gå likadant till, då en kung kom på besök, som en prinsessa, och därför beslöts enhälligt, att alla tre dockorna skulle ha blomsterkransar på hufvudet och buketter i händerna; det skulle säkert bli alldeles förtjusande.

Ändtligen kom den efterlängtade dagen. Det var det allra härligaste väder; solen lyste på vågorna, så att de glänste nästan som guld, och det blåste litet, just lagom för att de stora, vackra flaggorna skulle kunna breda ut sig helt och hållet och sakta vaja fram och tillbaka. Å, så många flaggor man såg öfverallt! Från alla flaggstänger och från nästan alla hus fladdrade den blåa och gula duken. På det hus, där Karin och Mary bodde, svajade den också. Flickorna hade själfva varit med och sett på, då den hissades upp, och sedan hade de sprungit ut åtminstone en gång hvar femte minut för att se, om den vajade riktigt vackert för vinden och icke snodde sig om stången.

Nere vid hamnen hade en äreport blifvit rest. Mary hade aldrig sett en sådan förut och kunde inte alls förstå, hur man kunde bygga en port utan något hus, men nu hade hon fått sin nyfikenhet tillfredsställd. Men att de där fyra pelarna, omlin-

dade med kvistar och blommor, skulle vara en port, ville hon inte alls gå in på, och Karin förklarade, att hon tyckte de voro precis lika det stora krokantemplet, som morbror Lennart och tant Eva hade på sitt bröllop. Från äreporten och ända ned till stranden och utför trappan, som gick ned i vattnet, låg en matta, som kungen skulle gå på, ty han hade väl så fina skor, att han inte tordes gå på sanden, trodde Karin.

Å, om kungen ville komma snart ändå! Nu hade Karin och Mary stått stilla och väntat så länge, att det riktigt gjorde ondt i benen. Mamma stod nere vid stranden tillsammans med de andra fruarna och Karin och Mary hos Lovisa bland alla andra människor, stora och små, som gått ut för att taga emot kungen. Allas ögon voro vända mot sjön, där »Drott» låg för ankar. Kungen skulle komma i land med en liten båt, hade mamma sagt, men det såg ut, som om han aldrig tänkte komma.

Åjo, just i detsamma flög en hviskning genom hela mängden: »Kungen kommer, kungen kommer»; och det blef med ens riktigt lif i den stora människomassan, ty de, som stodo längst bort, puffades och knuffades af alla krafter, så att de också skulle kunna komma fram och se något. En stor pojke trampade Karin så eftertryckligt på tårna, att hon började gråta, och Mary fick en puff, så att hon var nära att flyga i famnen på en tjock gumma, men det kunde ej hjälpas, bara man fick se.

En ångslup hade skjutit ut från »Drott» och kom nu allt närmare och närmare. O, hvilka spännande ögonblick! Karin och Mary vågade knappt

andas. Nu lade båten till! En lång, ståtlig herre steg i land tillsammans med några andra herrar. Han gick fram till äreporten och hälsade vänligt på alla damerna, som stodo där. Karin följde med tindrande ögon hvarenda rörelse. Å, nu hälsade han på mamma också den snälla, rara kungen! Karin blef alldeles röd i ansiktet af förtjusning och kunde icke låta bli att ge Mary ett litet nyp i armen och hviska: »Mary, ser du, o!»

Men hvad i all världen tog åt Mary! Hon såg alldeles handfallen ut, hon stirrade på kungen, på den lilla vackra ångslupen, på vattnet, på människorna omkring henne — slutligen grep hon tag i armen på Lovisa, som med tårar i ögonen och händerna i kors på magen, stod stum af förtjusning, och ruskade henne så hårdt, att hon ryckte till, som om hon blifvit stungen af en geting.

»Lovisa», skrek hon otåligt, »Lovisa, hvar *ä*' kungen, hvarför kommer inte kungen?»

»Kungen», stammade Lovisa förvånad, »hvad pratar Mary om? Kungen står ju där nere, ack, nu kommer han hitåt, den goda, rara, välsignade kungen — — —»

»Ä!» utbrast nu Mary, »ä' *det* kungen, det ä' ju ingen riktig kung, han har ju hvarken mantel eller krona eller spira eller nå'nting!»

Och Mary såg så snopen ut, att de närmast omkring stående, som hört, hvad hon sagt, brusto ut i skratt. Stackars Mary, hon var nog inte den första lilla flicka, som blifvit lurad, då hon fått se, att kungen såg ut som en vanlig människa! Det hjälpte inte, att tant Anna förklarade för henne, att kungen

hade en sådan dräkt vid mycket högtidliga tillfällen, och att det bara var i sagböckerna, som kungarna gingo med krona och spira i hvardagslag. Mary kände sig i alla fall mycket besviken och undrade i sitt stilla sinne, om kungen ändå inte skulle sätta på sig sina riktiga kläder i morgon, då det var söndag; men den tröstande tanken behöll hon för sig själf.

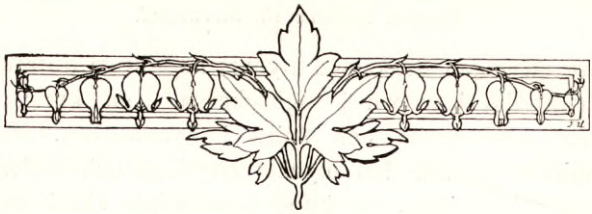

Nionde Kapitlet.

Karin och Mary få uppträda i tablåer.

Stackars Blanche och Elvira! De sutto i en vrå och sågo högst missmodiga ut, de hade blifvit alldeles bortglömda under festdagarna. Visserligen hade de fått vara med sina mammor nere vid hamnen och taga emot kungen, men sedan hade heller ingen brytt sig om dem. De vackra förgät-mig-ej-kransarna, som de haft på hufvudet, hade vissnat, och klädningarna hade blifvit skrynkliga och smutsiga. Inte en gång hade de sofvit ordentligt på natten utan fått sitta i sin vrå hela tiden. Ja, en spindel hade till och med krupit upp på Blanche och spann ett nät mellan hennes och Elviras näsor, usch, det var riktigt gräsligt! De stackars dockorna kände sig djupt olyckliga och öfvergifna. Det var väl, att de ej hade något hjärta i sin sågspånskropp, ty då hade det säkert brustit.

Men hvad hade då Karin och Mary för sig, eftersom de alldeles glömt bort sina kära dockbarn? Å,

de voro hvarken i bersån eller vid hafvet, inte ens hemma. Tidigt på eftermiddagen hade de gått med mamma ner till hamnen och tillsammans med en hel mängd andra människor stigit i en ångslup och farit sin väg, och att något ovanligt och roligt var på färde, det kunde man tydligt se af deras glada ögon och muntra leenden.

Kungen hade icke rest ännu, och i dag skulle det ställas till tablåer ute på en af öarna. Karin och Mary skulle få vara med. De visste först knappast, hvad en tablå var, och blefvo rysligt glada och förvånade, då mamma talade om för dem, att de skulle få bli med. Det skulle uppföras två tablåer, den ena föreställande »Ljungby horn» och den andra »Bergakonungen». Mamma hade läst den vackra dikten om »Ljungby horn» för flickorna, så att de skulle kunna förstå bättre, och Mary hade riktigt gråtit vid tanken på den stackars snälla riddaren, som dog, fast han var så tapper.

I tablån skulle små tomtar och älfvor stå rundt omkring skogsjungfrun, och en hel mängd små gossar och flickor skulle bli utklädda därtill. Karin skulle bli älfva, men fast Mary var flicka, tyckte alla, att hon passade bättre till tomte. Mary själf tyckte också, att det var mycket roligare, och fann sin grå och röda dräkt, med den lilla toppmössan och det stora skägget af bomull, mycket vackrare än Karins kostym, som bara bestod af en hvit klädning och en lång slöja. Gunnar och Annie skulle också vara med bland tomtarna och älfvorna.

Nu var hela barnskaran samlad i en stuga på ön, och man höll som bäst på att klä sig med sina

mammors tillhjälp. Mary var redan färdig och stod och såg på, hur mamma fäste stora näckrosor i Karins hår och litet här och där på klädningen; det var verkligen vackert.

Sedan skyndade hela sällskapet till platsen, där tablån skulle uppföras. Det var vid en stor, ihålig ek, och alldeles som om hon stigit ut ur trädets stam stod skogsjungfrun där, klädd i en ljusgrön sidenklädning, så vacker, att Karin och Mary inte ville tro, att det var en tant, som de mycket väl kände, utan voro nästan säkra på, att det var den riktiga skogsfrun, som omtalas i sagorna. Hon sträckte armarna mot en riddare, som tycktes skynda bort med det gyllene horn han höll i handen. De små älfvorna och tomtarna stodo omkring henne och sträckte också ut sina armar efter den flyende ungersvennen, som bortröfvat deras skatt.

Alla barnen hade fått otaliga förmaningar att stå riktigt stilla och tysta och sågo därför mycket högtidliga ut. Mary hade blifvit upplyft på en stor knöl, som sköt ut från den tjocka trädstammen en bit från marken.

Nu var allt färdigt! Nu kom kungen!

Några ögonblick var det alldeles tyst; alla tomtar och älfvor stirrade, som de blifvit tillsagda, på den flyende riddaren. Ingen rörde ett finger; man kunde verkligen tro, att man hade en stor tafla framför sig.

På ett gifvet tecken skulle hela taflan upplösas och alla skynda därifrån för att ställa upp sig till nästa tablå. Mary hade suttit så stilla hon kunde hela tiden, men just i sista ögonblicket råkade hon

röra litet på ena benet, och pladask — föll hon ner och stötte näsan mot en trädrot, just som de andra rusade bort.

Aj, hvad det gjorde ondt! Stackars Mary tog till lipen och kom sig icke för att resa sig. Men då kände hon, att två armar lyfte upp henne, och en mycket vänlig stämma sade: »Gjorde du dig illa, min lilla vän?»

Mary såg upp. Å, det var kungen! — ingen annan än den snälla, vänliga kungen, som sett den lille tomtens missöde och skyndat fram för att höra, hur det var fatt. Tårarna försvunno genast, och med strålande ögon hviskade Mary: »Nej då, inte alls!» och då kungen i detsamma släppte ned henne på marken, skyndade hon sig att hinna fatt de öfriga och ställa sig på sin plats i den andra tablån.

Efter tablåerna sprungo alla barnen och lekte tillsammans och hade rysligt roligt, ända tills det var tid att fara hem.

Men på kvällen, då Mary sade godnatt åt tant Anna, slog hon armarna om hennes hals och sade: »Vet, tant Anna, att jag tycker så förfärligt mycket om kungen, fast han inte hade kronan på sig.»

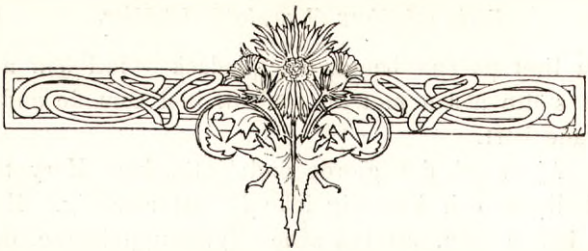

Tionde Kapitlet.

Åter på resa.

Tre veckor senare befunno sig fru Hammar, Karin, Mary och dockorna åter på resande fot. De hade sagt farväl åt Gunnar och Annie, åt den lilla trefliga bersån och trädgården och hafvet och hela Strömstad och voro nu på väg till Åby, ett stort, vackert ställe i Uppland. På Åby bodde tant och farbror Bergfelt, gamla, goda vänner till mamma. Det hade egentligen varit meningen, att familjen skulle stannat hela sommaren i Strömstad, men tant Emelie hade skrifvit och så enträget bedt mamma komma, att hon icke kunde neka sig det nöjet att med sina små töser fara på en tid till det trefliga Åby.

Och så blef det bestämdt, att de skulle resa, och Karin och Mary voro inte alls ledsna däröfver, fast det förstås ej heller var roligt att lämna Strömstad, där de haft så trefligt och upplefvat så mycket.

Mary hade ännu ej slutat upp att för hvarenda dag tala om kungen, och Karins älsklingssysselsättning var för närvarande att »leka älfva».

Nu var det emellertid slut med allt detta, och allesammans sutto instufvade i en trång järnvägskupé, där det var så hett, att man riktigt kunde bli stekt. Karin försökte att sticka ut hufvudet genom fönstret för att få litet luft, men då sken solen henne i ögonen, så att hon omöjligt kunde stå där mer än en half minut i taget. Mary halfsof i ett hörn, och stackars mamma hade hufvudvärk. Blott Blanche och Elvira voro krya och pigga. De sutto på ett schalpaket och sågo mycket belåtna ut, ty alla människor, som gingo förbi i korridoren utanför, tittade på dem, och det var nog därför att de voro så vackra. Det tycktes de åtminstone själfva tro.

»Mamma, berätta litet om Åby», bad Karin plötsligt. Mary och hon hade just kommit öfverens om, att en resa på järnväg på sommaren var det värsta man kunde tänka sig; de måste ha någonting att roa sig med.

Och så berättade mamma säkert för femtonde gången om Åby och de snälla barnen Bergfelt och om farbrors vackra hästar och den stora ladugården och allt annat, som de skulle få se där. Mary undrade mycket, om farbror Bergfelt kunde ha flera kor, än hennes pappa hade hemma på Björkvik, men Karin ville hellre höra talas om flickorna Bergfelt och frågade mamma oupphörligt, om hon trodde, att de hade många dockor o. s. v.

Ändtligen, då de små otåliga flickorna nästan uppgifvit hoppet om att någonsin komma fram, stannade tåget vid närmaste station till Åby, och Karin och Mary voro ej sena att med mamma i spetsen

med allt sitt pick och pack rusa ut ur den otrefliga, varma kupéen, som förefallit dem vara ett riktigt fängelse.

En stor, fin vagn, förspänd med två ståtliga hästar, stod utanför stationshuset. Den gamle kusken hade många välkomstshälsningar från sitt herrskap, och sedan alla saker blifvit upplyfta på kuskbocken och mamma och flickorna tagit plats i vagnen, rullade man i väg framåt den breda landsvägen. Mary hade förfärligt gärna velat sitta på kuskbocken, men då tant Anna ej ville tillåta henne det, fick hon trösta sig med att i stället springa ur och öppna grindarna.

Hvad det var vackert öfverallt! Karin, som ej varit så mycket på riktiga landet, var alldeles hänryckt. Än foro de genom skogen, där stora, mörka granar och smärta björkar stodo tätt invid vägkanten, och än rullade vagnen förbi fält, där säden vajade för vinden och klöfverblommorna doftade. En stor hop kor mötte de på vägen, en liten flicka gick bakom dem och motade dem med en käpp. Karin kunde ej förstå, att hon vågade. Men den lilla flickan såg inte alls rädd ut. Hon skrattade så muntert och stannade på dikesrenen och neg, och det tyckte Karin och Mary var så vänligt, att de viftade och vinkade åt henne, så länge de kunde se hennes röda halsduk lysa mellan träden.

Det var nog roligt att åka, men det skulle bli ändå roligare att komma fram, och bägge flickorna turade därför om att åtminstone i hvar tionde minut fråga den snälla kusken: »Ä' vi halfvägs nu?»

Efter en timmes åkning kunde man emellertid se en lång allé framför sig, bakom hvilken en stor, hvit byggning skymtade. Strax därpå rullade vagnen upp för en backe, genom alléen och upp på en stor gård fram till trappan på det vackra, hvita huset. På verandan stodo några äldre personer och en hel skara barn, som rusade fram och öppnade vagnsdörren och skreko: »Välkomna, välkomna!» En lång farbror tog Karin och Mary i famn, och en tant kysste dem på pannan, och en gammal jungfru med ett ansikte, som riktigt sken af välvilja, hjälpte dem af med ytterkläderna. Två hundar hoppade omkring och viftade på svansen och skällde af förtjusning. Det var ett väsen, så att man kunde bli yr i hufvudet.

Slutligen samlades dock hela sällskapet kring kaffebordet, och Karin och Mary kunde i lugn och ro titta på sina nya vänner. Det var en riktigt stor barnskara, som satt där ute på den trefliga verandan, med stora kaffekoppar och rysligt mycket »dopp» framför sig. Allting på Åby föreföll så hemtrefligt, att man omöjligt kunde känna sig blyg, och alla barnen voro genast så vänliga och glada, att Karin och Mary tyckte det kändes alldeles som om de varit goda vänner i många år. Magda och Agda ville genast höra, om de hade sina dockor med sig och hvad de hette, och Karin och Mary blefvo alldeles förtjusta, då de funno, att flickorna Bergfelt tyckte lika mycket om dockor som de själfva.

»Vi ha en riktig lekstuga», berättade Agda.

»Med både kök och förmak», fortsatte Magda, »och . . .»

»Och där blir man alltid bjuden på utmärkta middagar med bränd potatis och skinntorra plättar», inföll Karl Bergfelt skrattande; men denna anmärkning möttes med en riktig skur af ovilja från flickorna, som förklarade, att *mamma* tyckte, att deras plättar voro utmärkta, och att Karl själf inte skulle kunna koka kaffe en gång.

Karl Bergfelt var femton år och en riktigt stor herre med långbyxor, klockkedja och en mycket svag början till mustascher.

Nu kom tant Emelie ut på verandan och frågade, om någon hade sett till »Lulle».

»Han skulle väl komma och hälsa, tycker jag», sade hon, »har inte Karl sett honom?»

»Han är väl nere hos snickargubben eller i la'gårn eller vid ankdammen eller nå'n annan stans», svarade Karl, som ej tycktes hålla vidare reda på sin lille bror.

I detsamma kom dock en liten figur springande fram mot trappan. Det kunde ej gärna vara någon annan än Lulle eller, som han egentligen hette, Ludvig. Det var en liten pojke, som tycktes vara omkring nio år, med trubbnäsa, smala ben, ett metspö på axeln och ett stort, svart, konstigt föremål i handen.

»Tjenis!» skrek han på långt håll och svängde sin stora halmhatt med sådan ifver, att den sprack, och alla fingrarna tittade ut ur ett kolossalt, gapande hål.

»Kom hit och hälsa», ropade hans mamma, men när hennes lofvande son hunnit fram till trappan,

»Tjenis!» skrek han på långt håll.

kunde hon ej låta bli att slå ihop händerna och utbrista: »Nej men, kära barn, så du ser ut, hvar har du varit?»

»Vid dammen, förstås», svarade herr Lulle och sträckte betecknande fram ett ben alldeles öfverdraget med sådan där otäck, grön smörja, som brukar flyta i alla ankdammar.

»*I* dammen, snarare», sade tant Emelie och suckade, under det att Karl hånfullt frågade: »Hur många hvalfiskar har du metat upp?»

»Ingen annan än den här», svarade Lulle och sträckte triumferande fram sin fångst, en gammal trasig känga, drypande af vatten.

»Gå genast och kasta bort den!» Tant Emelie såg nu riktigt förargad ut.

»Visst inte, mamma lilla», invände Lulle, »den ska jag be Fredrika torka, och sedan kan jag använda den, eftersom min ena sko är trasig. Titta bara, ska mamma få se.» Och Lulle sträckte upp sin högra fot, som var prydd med en sko nästan utan sula och endast med en svag tillstymmelse till klack.

Denna akrobatiska rörelse hade emellertid till följd, att han ramlade baklänges, men det bekom honom dock ej det ringaste. Ögonblicket därpå var han på fötter igen och rusade fram till Karin och Mary för att uppfylla sin skyldighet att hälsa på gästerna.

»Två nya flickor, det var lifvadt», utlät han sig och sträckte fram en tass så svart, att man med skäl kunde undra, om den blifvit lånad af en liten negergosse. Karin, som var mycket fin af sig, ville

dra bort sin lilla hand, men det hann hon ej göra, förrän Lulle fattat tag i den och skakat den så eftertryckligt, att det kändes en lång stund efteråt.

»Gå genast upp till Mina och tvätta dig», förmanade tant Bergfelt, och Lulle fann det rådligast att efterkomma sin mammas tillsägelse, sedan han dock först dragit Agda i flätan, så att hon fick tårarna i ögonen och förargad rusade efter den lilla odygdspåsen.

»Ni ha väl aldrig sett en sådan bråkstake förr, små flickor», sade tant Emelie småleende, då hon såg, hur Karin och Mary med häpna blickar tittade efter Lulle. »Men jag hoppas, att ni skola bli goda vänner ändå så småningom, ty Lulle är inte alls elak, han är bara bråkig och odygdig», tillade hon.

»Ska vi gå och titta på lekstugan nu?» föreslog Karin, men i detsamma kom farbror ut och frågade, om inte Karin och Mary skulle tycka det vara roligt att göra ett besök i stallet och ladugården, ty då kunde hela sällskapet få följa med honom. Han skulle just gå dit. Det voro alla med om utom Lulle, som nu någorlunda rentvättad kommit ner, och som föredrog att stanna kvar och få sig en kopp kaffe.

Å, så många vackra hästar och en sådan massa kor och små söta kalfvar, grisar och får farbror Arvid hade! Mary kände sig riktigt hemmastadd, när hon fick gå upp i spiltorna och ge hästarna bröd, ty det brukade hon få göra hemma i sin pappas stall, men Karin tordes icke. Hon var rädd för de stora hästarna, och det var först när farbror tog henne i handen och gick med henne upp i spiltan,

som hon med klappande hjärta vågade ge en liten brödbit åt den gamla beskedliga »Lasse».

Hos fåren stannade de en lång stund, ty det var nästan omöjligt att slita sig ifrån två små söta lamm, ett litet snöhvitt och ett alldeles svart, som tittade på dem med stora ögon. Fåren tyckte också om bröd, och dem var Karin icke alls rädd för, det var bara roligt att mata dem.

När barnen gått från ladugården, kommo de just lagom hem för att äta kvällsmat, och sedan blefvo de alla tillsagda att gå till sängs. Karin och Mary bodde tillsammans med mamma i ett stort, trefligt gästrum midt emot flickorna Bergfelts rum, så att de bara behöfde springa tvärs öfver farstun för att träffa hvarandra. Det begagnade de sig också af, och i skumrasket kunde man se små hvita spöken, som oupphörligt kilade mellan de båda rummen, och höra ett tissande och tassande och hviskande och fnissande, ända till dess välkända röster hördes i trappan och de små hvita gestalterna blixtsnabbt försvunno för att som lydiga och snälla barn ordentligt ligga i sina sängar, då deras mammor kommo in för att säga dem godnatt.

»Glöm ej att räkna fönsterrutorna», hade Magda hviskat i det sista åt Karin, »det skall man alltid göra, då man kommer till ett nytt ställe. Då slår allting, som man drömmer, in.»

Och Karin och Mary räknade naturligtvis och somnade in i den fasta öfvertygelsen, att de skulle drömma någonting riktigt märkvärdigt första natten på Åby.

Elfte Kapitlet.

En festmiddag i lekstugan.

Dagen därpå, då man åter träffades vid frukosten, talade Agda genast om för Karin och Mary, att tant Emelie lofvat, att de skulle få laga mat i lekstugan på förmiddagen, om de ville.

Om de ville! Det var just en fråga. Det var riktigt svårt att sitta stilla vid bordet, så ifriga voro de små flickorna att snart få se den omtalade lekstugan.

De fyra flickorna och Lulle sutto vid ett särskildt bord. Lulles händer voro som vanligt af en obestämd färg, och Karin såg med fasa, hur han ändå med stort välbehag drack sin choklad och doppade skorporna så djupt ned i koppen, att åtminstone hälften af fingrarna följde med. Mary hade just gått fram till stora bordet för att breda sig en smörgås till sin choklad, och när hon kom tillbaka, började hon dricka den. Men vid första klunken blef hon alldeles eldröd i ansiktet och såg rysligt generad ut. Det var den allra otäckaste smak på chokladen. Det var för besynnerligt, hvad kunde

det vara? Mary tog modigt en stor klunk till, men det smakade inte ett dugg bättre. Hvad skulle hon göra? Hon visste, att barn måste äta upp allt, hvad de tagit för sig, men hur skulle hon kunna få i sig allt detta? Hon såg sig rådvill omkring.

»Hur är det fatt, lilla Mary?» frågade då farbror Arvid, som sett hennes förlägenhet.

»Hon tycker visst inte om choklad», inföll Lulle med ett skälmaktigt grin.

»Jo, det gör jag visst», försvarade sig Mary, »men . . .»

Tant Emelie, som anade oråd, skyndade nu fram och smakade på Marys choklad samt upptäckte genast, att den var ohyggligt salt. Det tomma saltkaret bredvid Lulles kopp förrådde, hvem som var den skyldige.

»Det var inte snällt af dig, Lulle», sade tant Emelie och nöp honom litet i örat.

»Af mig?» upprepade Lulle med ett försök att se oskyldig ut, hvilket dock alldeles misslyckades. Farbror förklarade, att Lulle var en högst oartig kavaljer och borde få äta i barnkammaren, och Mary fick sig en ny kopp choklad. Hon kände sig i alla fall litet förargad och väntade, att den otäcka pojken åtminstone skulle bedja om ursäkt, men han blinkade bara helt skälmaktigt åt henne och såg högst belåten ut öfver sitt spratt.

Slutligen måste emellertid hans bättre känslor ha vaknat, ty när flickorna efter frukosten skyndade upp för trappan för att hämta Blanche och Elvira, sprang han efter Mary, drog henne i klädningen och frågade med en ångerfull blick i sina runda ögon.

»Du ä' väl inte ond på mig? Det var bara på skoj. Du ska få min bussigaste båt, om du vill.»

»Min bussigaste båt» var en liten barkbåt, som Lulle fiskade upp ur sin ficka och med storartadt ädelmod sträckte fram. Men Mary, som ej tyckte, att gåfvan såg vidare inbjudande ut, sade helt nådigt, att hon skulle förlåta honom ändå, och Lulle sprang högst belåten sin väg för att segla med sina älskade barkbåtar i regnvattenstunnorna, i sällskap med sin trofaste vän, kuskens Petter.

Flickorna begåfvo sig emellertid med Blanche och Elvira till lekstugan. Agda och Magda sade, att de aldrig sett några så förtjusande dockor, och de kunde icke nog beundra deras klädningar, hattar, kappor och parasoller. Blanche och Elvira voro riktigt gentila stockholmsdamer, tyckte de.

Lekstugan låg i parken, ej särdeles långt från stora byggningen. Man följde en smal sandgång mellan gräsmattorna, och i slutet af gången låg den allra trefligaste ljusgula lilla byggning. En stor björk stod strax utanför, och under denna var ordnad en liten sittplats med riktiga små trädgårdsmöbler. Bakom lekstugan låg dockträdgården, och dit styrde flickorna först sina steg. Den var indelad i små fyrkantiga land med alla möjliga grönsaker: rädisor, morötter, salad, persilja och ett större land med jordgubbar. Två äppelträd och ett päronträd samt en rabatt med blommor fulländade denna lilla näpna trädgård.

»Var så god och stig in!» ropade nu Magda, som under tiden öppnat dörren till lekstugan och stod som värdinna på tröskeln.

Karin och Mary läto ej säga sig detta två gånger. Men när de kommit in, stannade de bägge två midt på golfvet med ögonen uppspärrade af förvåning. En så förtjusande lekstuga hade de aldrig tänkt sig. Det större rummet, som tjänstgjorde som förmak, matsal, mottagningsrum eller hvad man ville kalla det för, togs först i betraktande. Där stod en liten soffa med bord framför i ett hörn, en gungstol i ett annat hörn, två små dockbyråar med speglar och toalettsaker på nedanför fönstren, stolar här och där, en hylla med två små statyer i gips, föreställande en fiskarflicka och en fiskargosse, öfver soffan, samt på väggen nere vid dörren en liten klädhängare. I alla vaser hade Magda satt in friska blommor, golfvet var nyskuradt, och allt var så fint, att man genast fick en mycket hög tanke om flickorna Bergfelts ordningssinne.

»Karin», ropade Mary från köket, »kom hit, här är ännu mer förtjusande; o, en riktig spisel och kastruller och kaffepanna och så mycket porslin, titta bara, Karin!»

Köket var mycket mindre, och i dörröppningen mellan detta rum och förmaket hängde likadana gardiner, som det fanns för fönstren. Spiseln var riktigt inmurad, och längs efter ena väggen gingo tre hyllor försedda med allt, som hör till ett hushåll: kastruller, grytor och pannor, kaffekvarn, en korg med skedar, knifvar och gafflar, tallrikar, fat och skålar, glas, kannor och karaffiner, ja, allt upptänkligt. Öfverst på en hylla stodo till och med en liten klädkorg och två små strykjärn samt ett tråg och andra bakredskap. Ett litet skåp i ett hörn var

linneskåp, och Agda visade helt stolt ett halft dussin servetter, flere dukar och en massa handdukar med röda bårder. På väggen ofvanför köksbordet hängde mjöl- och saltbinge samt ett litet skåp med kryddlådor. Ingenting fattades!

Nedanför fönstret hade en vagn och en rätt stor `räsäng sin plats, och där sutto dockorna uppradade. De fördes nu fram i tur och ordning för att hälsa på de nya tanterna. Ingen af dem kunde emellertid jämföras med Blanche och Elvira, så att Karin och Mary kände sig i sitt stilla sinne betydligt stolta öfver sina barn.

Först kom Cecilia, en mycket stor docka med ansikte af papier mâché, brunt, stripigt hår och förfärligt stora ögon. Cecilia var Magdas, men hon hade också en mindre, rätt söt docka, som hette Nelly. Men när Agda kom fram med sina barn, kunde Mary och Karin ej låta bli att skratta.

»Agda bryr sig just ej så mycket om dockor», upplyste Magda, »hon lagar alltid maten, då vi ä' här, och jag sköter barnen».

»Får jag lof att presentera min dotter, Petronella Långben», hördes en högtidlig stämma säga, och Agda förde fram den stackars dockan, som verkligen gjorde skäl för sitt namn, så rysligt långa voro hennes ben i förhållande till hufvudet, som stack upp som en liten knopp ur klädningen. Petronellas ansikte förhöjde inte heller hennes utseende. Hon hade ett litet porslinshufvud med måladt, knollrigt hår, ljusblå ögon och eldröda kinder.

»Jag har haft Petronella, sedan jag var tre år, och därför tycker jag om henne, fast ingen annan

gör det», sade Agda och strök med moderlig stolthet Petronellas glänsande, kolsvarta hår.

»Och här ha vi till sist *lillan*», sade Magda och bar fram ett lindebarn i lång bärklädning och mössa.

»Hon har egentligen varit en mycket fin fröken, som hette Adalmina Rosenborg, men så slog Lulle sönder båda benen och ena armen på henne, och då klippte vi håret af henne och gjorde henne till barn igen, och nu kallas hon bara för lillan», omtalade Agda, som var ägarinna äfven till detta underbarn.

»Nej, nu måste vi skynda oss, om vi ska hinna laga middag», utropade Magda, »vi få väl sätta dockorna i trädgården så länge, så få de göra hvarandras bekantskap!»

Blanche, Elvira, Cecilia och Nelly placerades nu bredvid hvarandra i gräset under päronträdet, och Petronella, som vanligtvis tjänstgjorde som jungfru, fick nöja sig med att sitta ett stycke därifrån med »lillan» i sitt knä. Dockorna voro snart inbegripna i ett lifligt samspråk, och det såg ut, som om Blanche och Elvira berättade sina minnen från Strömstad, ty de sutto raka i ryggen som eldgafflar och sågo med ganska nedlåtande miner på de andra dockorna, som tycktes andäktigt lyssna till deras berättelser.

»Nu ska jag först tända upp eld i spiseln», sade Agda, »och under tiden kan ni andra gå till mamsell och fråga, hvad vi kan få till vår middag».

»Hallon kan vi ha till efterrätt», föreslog Magda, »dom ä' mogna nu».

»Dom kan jag plocka», sade Karin, och sedan Magda visat henne, hvar de bästa buskarna stodo, var hon snart i färd med att plocka, de flesta förstås i korgen, men inte så få, af misstag naturligtvis, i sin egen lilla mun. Agda ansträngde sig under tiden att få de små vedträna att ta eld, och Magda och Mary skyndade till köket, till »mamsell».

Hon var lyckligtvis vid godt humör och gaf dem några skifvor skinka till kötträtt samt bröd och smör och mjölk och allt hvad de ville ha.

»Bara två rätter, det blir allt bra litet», sade Magda, då de kommit tillbaka till lekstugan.

Agda tyckte detsamma, och alla fyra slogo sina kloka hufvuden ihop för att fundera ut en tredje, lämplig anrättning.

»Plättar», föreslog Mary till slut, och det tyckte alla var utmärkt, men efter en stunds funderande förklarade Agda, att det var omöjligt. Man kunde inte grädda plättar och bräcka skinka på en gång. Det fick inte rum på spiseln.

Nu blef det nya rådplägningar, tills Karin kom på den lysande idéen, att de skulle äta skinkan kall. Det var lika godt, om man fick varm potatis till.

Sagdt och gjordt! Magda och Karin grepo sig nu an med att duka, och Mary och Agda satte på sig stora köksförkläden och voro snart sysselsatta med att skala potatisen och vispa till plättsmeten. Mary kunde ej nog beundra Agda. Hon hade så väl reda på, hur man skulle laga till allting, men för säkerhets skull sågo de dock efter i kokboken på plättbeskrifningen, så att de för all del ej skulle glömma någonting.

Allt som oftast sprungo bägge små kokerskorna ut och sågo efter, om röken steg upp ordentligt ur skorstenen. Det såg så näpet och trefligt ut, då den lilla rökpelaren slingrade sig upp mot den blåa, klara sommarhimlen och blef allt tunnare och tunnare, tills den slutligen alldeles försvann som en lätt dimma.

Som det var så vackert väder, dukade Karin och Magda ute under björken. Trädgårdsbordet var för litet, så att det måste skarfvas med ett annat bord, men när duken blef bredd öfver dem båda, såg det alldeles ut som ett. Midt på bordet ställdes den vackraste vasen och däromkring saltkar, sockerskål och en karaffin med vatten och en annan med saft, ty fint skulle det vara. Servisen var mycket söt, hvit med små blå ränder, och Karin gned skedarna med en handduk, så att de blänkte nästan som silfver.

Då flickorna voro som bäst sysselsatta, visade sig plötsligt Lulle, som tröttnat på att segla med barkbåtar och nu gått för att taga reda på, hvad de andra hade för sig. Redan på långt håll, då han såg det dukade bordet, anade han, hvad som var på färde, och stöflade med fart in på det fina golfvet i lekstugan och stack in hufvudet genom dörren till köket, där alla fyra flickorna stodo kring spiseln, fördjupade i betraktandet af huru Agda gräddade de första plättarna i den lilla söta laggen.

»Ska ni ha middag?» hördes en röst, och alla vände sig om för att se, hvem det kunde vara.

»Ja, det ska vi», svarade Magda; men då hon på golfvet fick se en massa alltför tydliga spår af Lulles leriga skor, tog hon honom i kragen och

puffade ut honom, under det att Agda viftade med spiselkroken och ropade, att hon skulle sota honom på näsan, om han vidare vågade sig in i deras fina rum.

»Jag blir väl bjuden?» undrade Lulle.

»Nej, visst inte», fräste Magda, »du ä' jämt så stygg mot oss och förstör allting och . . .»

»Jag ska vara snäll», afbröt Lulle, »jag kan väl få vara med, jag har inte något annat att göra. Kan jag inte få det, Mary?» fortsatte han och tog sin tillflykt till Mary, som han trodde skulle vara mycket tacksam mot honom för hans ädelmodiga erbjudande af barkbåtarna.

»Inte tycker jag just, att du är värd det», svarade Mary, »du hällde salt i min choklad».

»Ja, du bråkar bara. Du får inte vara med», skreko de tre andra flickorna med en mun, »gå din väg genast!»

»Jag trodde inte, att ni skulle vara så ogina», puttrade Lulle och gick långsamt sin väg med händerna i fickorna, »när jag inte har gjort nå'nting, men det ska ni få för.»

»Lulle», skrek Magda, som hastigt ångrade sig och tyckte det var nästan synd om honom, »Lulle, du ska bli bjuden en annan gång!»

Lulle tycktes inte alls höra utan fortsatte lugnt sin väg, men om flickorna vetat, hvad det skälmaktiga uttrycket i hans runda ögon betydde, eller sett hvilka svarta hämndplaner, som hvälfdes i hans odygdiga hjärna, hade de säkert sprungit efter honom och enträget bedt honom blifva hedersgästen vid deras festmiddag.

En liten stund därefter var allt färdigt, skinkan nätt upplagd på ett fat, potatisen i en karott, hallonskålen garnerad med friska blad och ganska mycket plättar gräddade. Magda sprang därför till verandan, där de äldre sutto och arbetade, och anmodade gästerna att infinna sig med detsamma, ty annars kallnade maten. Pappa var ute på ägorna och Karl på sjön, men båda mammorna och tant Helena, barnens guvernant, förklarade sig med största nöje antaga bjudningen och lade genast bort sina arbeten och följde med Magda.

Karin rusade emot sin mamma och talade om för henne, hur förfärligt roligt de haft hela dagen, och mamma kunde inte annat än berömma de trefliga anordningarna och lofvade att en annan dag göra ett besök i själfva lekstugan. Nu fick man icke ens sticka in hufvudet genom dörren, förrän man på det bestämdaste afvisades af den lilla varma och sotiga kokerskan, som sade, att hon omöjligt kunde taga emot, så rysligt skräpigt som det var där inne.

Magda passade upp, Agda stod vid spiseln för att grädda de sista plättarna, och Karin och Mary sutto med vid bordet. Potatisen var en liten smula vidbränd och plättarna kanske något torra och sega, men det var ingen, som märkte det, utan gästerna tyckte, att alltsammans var utmärkt godt och smakligt, och tant Emelie sade, att det var den mest lyckade middag, som någonsin serverats i lekstugan.

När gästerna gått, var det tråkigaste arbetet kvar, att diska och ordna allting på sina platser igen, och när allt ändtligen var färdigt, voro flickorna

så trötta och varma, att de med förtjusning följde med Mina, då hon kom och hämtade dem för att gå med dem och bada.

Dockorna hade de alldeles glömt bort, men det fanns i alla fall någon, som kom ihåg dem och som sakta smög sig till lekstugan, då sista skymten af flickorna försvunnit nedåt badhuset till.

Stackars Blanche och Elvira och Cecilia och Petronella Långben, de sutto helt beskedligt kvar i gräset och anade ej, hvilket fruktansvärdt öde som nu hotade dem!

Tolfte Kapitlet.

Lulles hämnd.

»Ska vi inte gå till lekstugan och bädda åt dockorna och lägga dem?» sade Magda en stund efter middagen, då alla barnen sutto på trappan och tant Helena just slutat en mycket lång och rolig saga, som hon berättat för dem.

Jo, det voro de andra genast med om, och alla fyra flickorna begåfvo sig till lekstugan.

»Stackars små dockor, vi ha verkligen varit stygga mot dem i dag», sade Karin, »de sitta väl ännu och vänta på sina mammor.»

Mary hade sprungit litet i förväg men stannade helt plötsligt och tittade sig förvånad omkring. Inte ett spår syntes till af dockorna, allesammans voro totalt försvunna.

»Var det inte här, som vi satte dem?» ropade hon.

»Jo visst, just på den här fläcken», svarade Agda och visade på en liten plats, där gräset var något tillplattadt.

»Hvar kan dom vara?» inföllo Magda och Karin och stirrade också på den lilla fläcken, där de lämnat sina älsklingar.

»Inte i lekstugan. Jag har letat öfverallt», sade Mary med orolig min och kom ut därifrån.

Nu blef det ett sökande, ett letande och tittande öfverallt. De fyra små ängsliga mammorna sprungo rådlösa omkring och sökte, under buskarna i trädgården, i gräset, bakom träden, ja, hvarhelst det kunde vara en möjlighet, att ett dockbarn var gömdt, men utan något resultat.

»Nu vet jag», skrek Magda plötsligt, »det är Lulle, som har tagit dem, det kan inte vara någon annan!»

»Tänk, om han har slagit sönder dem!» pep Mary.

»Det ä' därför att han inte fick vara med på vår middag», suckade Agda.

»Vi ska gå och fråga honom och tvinga honom att tala om, hvad han har gjort af dem», föreslog Karin.

»Nej, det ä' inte värdt», afgjorde Agda beslutsamt, »då skrattar han bara åt oss, han har nog gömt dem här någonstans. Vi ska leta litet till.»

»Ja, få vi inte tag på dem, så tala vi om det för pappa, och då ska allt herr Lulle få sig», sade Magda och tog på sig en barsk min.

Karin hade emellertid gått allt längre bort i parken och sökte öfverallt bland träd och buskar. Rätt som det var, fick hon syn på något hvitt, som skymtade i gräset, och ett litet stycke därifrån hittades Blanche och Nelly sittande midt i en stor

myrstack. Myrorna hade nog blifvit mycket förvånade och ej särdeles belåtna öfver att få sådana besynnerliga gäster. De kröpo upp och ner på de stackars dockorna, som stela af fasa stirrade ut i rymden, de kilade in mellan kläderna, i håret och öfverallt för att taga reda på, hvad det kunde vara för ena konstiga varelser, som tagit plats på deras stolta borg. Karin gallskrek, ty hon var rysligt rädd för myror, men Agda rusade med förtviflans mod fram till stacken, fick tag i dockorna och slängde dem i gräset en bit därifrån. De stackrarna hade så mycket myror på sig, att ingen vågade ta i dem, utan flickorna stodo omkring dem och tittade på dem med förskräckta blickar och hoppades, att myrorna så småningom artigt skulle draga sig tillbaka.

Men hvar voro väl de fyra andra dockorna? Nu var man emellertid gärningsmannen på spåren. Ett sakta prasslande öfver deras hufvuden kom Mary att titta upp, och — o fasa! — högt uppe bland grenarna i en gammal björk skymtade några välkända gestalter, svängande och dinglande för vinden i de mest obekväma ställningar. Cecilia var fastbunden vid en smal gren med ett snöre om halsen, Elviras hufvud tittade med stora hemska ögon fram mellan stammen och en gren, där hon blifvit inklämd, och Petronella hängde i sitt ena långa ben och pekade utåt med det andra som en upp- och nedvänd dansös. »Lillan» syntes ej till men hittades strax därefter i en enrisbuske. Hu, det var gräsliga syner, som mötte ögat, hvart man såg!

»De' ä' nedrigt!» skreko Magda och Karin på en gång.

»Hur ska vi få ner dem?» undrade Agda.

»Tänk, om dom ä' sönderslagna», jämrade sig Karin.

»Hur har Lulle kunnat få dit dem?» sade Mary och stirrade upp mot trädet.

»Å, han har väl klättrat upp, och för resten han har nog fått hjälp af kuskens Petter. — Usch, hvad pojkar ä' gräsligt otäcka!» utbrast Magda förargad.

I detsamma kom trädgårdsmästaren, gamle Johansson, gående med en kratta i handen. Johansson var Magdas och Agdas synnerlige vän, han hade varit på Åby i femton år och hade alltid varit små fröknarnas trogne rådgifvare och beskyddare, han sade aldrig nej till något, som de bådo honom om, och uppenbarade sig för det mesta som en räddande ängel, då något var på tok.

»Johansson», skrek Magda, då hon fick se honom, »snälla, rara Johansson, kom hit!» Och Johansson nalkades genast med ett förnöjdt grin öfver sitt vänliga ansikte och gjorde en lustig bock för de främmande små fröknarna.

»Titta, Johansson, hvad Lulle har gjort med våra dockor», sade Agda och pekade på det olycksaliga trädet.

»Å, ett tocke' spektakel!» utbrast Johansson genast med den mest medlidsamma min i världen, ehuru hans ögon lyste af munterhet, ty de stackars hängda dockorna utgjorde verkligen en lika lustig som ynklig syn, fast deras små bekymrade mammor ej kunde finna det komiska i den.

Å», ett tocke' spektakel!» utbrast Johansson.

»Hur tror Johansson, att vi ska kunna få ner dem?» undrade Karin.

»Å, jag skall gå efter min långa stege, och i rykande rappet ska hvarenda liten dockfröken bli nerplockad, det ä' ingen fara för det», svarade Johansson och lunkade i väg efter stegen.

»O, det var väl, att Johansson kom!» suckade Mary, och flickorna Bergfelt började genast ett långt loftal öfver den präktige Johansson, som alltid hjälpte dem med allting.

Efter ett par minuter kom Johansson tillbaka och reste upp stegen mot trädet, klef upp på den och började taga ner de olyckliga offren för Lulles hämndkänsla.

»Tockna små rara dockor!» sade han beundrande och tordes knappast röra vid dem, »jag kan inte begripa, hur en kunde vilja hänga upp dem i ett trä', ackurat som andra grankottar.»

Snart var hela samlingen nedplockad och öfverlämnad till sina ägarinnor, som med ängslig noggrannhet undersökte sina älsklingar. Elvira hade fått ett par fingrar afslagna, och en tofs af Cecilias hår hade stannat kvar på en gren. Annars var ingen skada skedd. Den snälle Johansson blef riktigt öfverhopad med tacksägelser för sitt besvär och traskade förnöjd bort med sin stege.

De flesta myrorna hade nu behagat krypa bort från Blanche och Nelly, och sedan de, som voro kvar, försiktigt blifvit bortpetade med ett blad, vågade till och med Karin taga Blanche på armen, och flickorna skyndade med sina barn bort från olycksstället.

»Nu ska vi väl lägga de små stackrarna, så dom får hvila sig», sade Mary ömt.

»Nej, först ska vi ha tag i Lulle, den otäcka ungen!» utropade Magda, och alla fyra rusade mot stora byggningen, där de mycket riktigt funno Lulle, sittande på trappan, smällande med en piska.

»Så nedrigt af dig», ropade de alla på långt håll, »du ä' riktigt elak, Lulle; du kunde ha förstört våra dockor, vi ska minsann tala om det för pappa!»

»Ja, hvarför kunde inte jag få komma med på er middag», puttrade Lulle, »det var riktigt rätt åt er!»

»Såg dom inte vådligt lifvade ut, då dom hängde och dinglade», utropade han därpå helt plötsligt och brast ut i ett riktigt gapskratt, som gjorde flickorna ännu mer förtretade. »Det var väldigt svårt att få dit dom, må ni tro!»

Förargade vände flickorna honom ryggen, men i detsamma kom farbror Arvid, som hört alltsammans genom det öppna fönstret, ut och befallde sin odygdige son att följa med honom in. Karin, Mary och Agda skyndade tillbaka till lekstugan, men Magda kunde inte låta bli att stanna för att se, hur det skulle gå för Lulle. När hon en liten stund därefter kom tillbaka till de andra, berättade hon skadeglad, att Lulle med eldrödt ansikte och mycket nedslagen min kommit ut ur pappas rum och helt sakta gått ner åt lagår'n till utan att våga titta på henne en gång.

Flickorna klädde sedan af dockorna och tvättade dem grundligt, och det kunde behöfvas, ty mer än ett märke efter Lulles och Petters smutsiga fingrar

hade stannat kvar på deras rosiga kinder. Blanche och Elvira fingo ligga i sängen, eftersom de voro gäster, »lillan» låg i sin vagn, åt Cecilia bäddades på soffan och åt Nelly på två stolar.

»Du kan gärna lägga undan Petronella», sade Magda till Agda, »hon är så otreflig, och det blir så trångt med så många dockor. Vi ha för resten inga sängkläder åt henne.»

»Ja, det kan du väl göra», tyckte Karin och Mary också, »vi ha ju fem andra att leka med, och hon ä' verkligen inte vidare vacker.»

Agda svarade ingenting, men då hon lagt »lillan» och stoppat om henne, sprang hon hem efter sin egen lilla schal, ett par näsdukar och en nåldyna och gjorde i ordning en liten treflig bädd åt Petronella i ett hörn, där hon ej var i vägen för de andra fina, dockorna.

»Stackars Petronella», hviskade Agda och gaf henne i smyg en liten kyss, »jag ska inte vara elak mot dig, fast du ä' ful.»

Och då tyckte Agda, att Petronella såg på henne med en lika vacker och tacksam blick i sina målade, ljusblå ögon, som om de varit stora, klara barnaögon.

Trettonde Kapitlet.

Karls öfverraskning. Lulle blir dagens hjälte.

Hvad det kan vara roligt, när fyra små glada flickor äro tillsammans på en stor, treflig egendom på landet och det är vackert väder nästan hvarenda dag!

Karin och Mary hade nu varit nära tre veckor på Åby och hvar dag haft så förfärligt roligt, att blotta tanken på, att de snart måste resa därifrån, gjorde dem riktigt ledsna. En dag hade de haft dockbyk, och det var nästan det roligaste af alltsammans. Först hade de tvättat alla kläderna riktigt noga och ordentligt i Magdas och Agdas små tvättbunkar, så sköljt dem och klappat dem nere vid sjön och till sist hängt upp dem till torkning utanför lekstugan på snören, som voro spända mellan träden.

Dagen därpå hade de haft strykning och eldat på så duktigt i lekstugspiseln, att det till slut blef så varmt, att man måste springa ut hvar femte

minut för att hämta en näsa frisk luft. I alla fall blef allting struket och de rena kläderna inlagda på sina platser i dockornas byråar.

Dockbarnen hade nu blifvit mycket goda vänner, och Blanche och Elvira höllo till och med nådigt till godo med Petronellas sällskap. De hade fått vara i fred för den otäcke »farbror» Lulle; han hade hållit sig mest för sig själf, ty flickorna hade ännu ej kunnat glömma hans elaka spratt utan visade sig så ovänliga mot honom, att han fann rådligast att ta sin tillflykt till sin alltid trogne vän Petter. Karl hade i ett par dagar hållit på med något arbete i parken, ej långt från lekstugan, men strängeligen förbjudit flickorna att våga sig i hans närhet. De hade blott på afstånd sett, hur han bar dit stenar och trälappar, och voro rysligt nyfikna. Det skulle säkert bli någon öfverraskning, men hvad?

En morgon höllo Karin och Magda på att förse de små vaserna med friska blommor, som Mary och Agda plockat i trädgården. Alla fyra voro just inbegripna i en liflig tvist om huruvida penséer eller prästkragar passade bäst i den gröna vasen, då Karl kom gående, och sedan han stannat framför lekstugan, gjorde han en högtidlig bugning och frågade, om damerna ville följa med honom till — »ja, det får ni själfva se», slutade han med ett mystiskt leende.

Detta läto flickorna ej säga sig två gånger.

»Öfverraskningen, nu få vi se öfverraskningen», ropade Agda och tog i glädjen ett skutt, som kunnat hedra en akrobat.

»Så vådligt snällt af dig, Karl», sade Magda, »det är bestämdt någonting riktigt fint, o, hvad jag är nyfiken!»

Dockorna hämtades nu från trädgården, där de suttit i en liten sandhög och låtsats leka med några skedar och en liten hink, och hela sällskapet tågade med Karl i spetsen bort mot den plats, där öfverraskningen skulle visa sig för allas undrande blickar. Ingenting märkvärdigt syntes på afstånd, och flickorna grepos nästan af den dystra aningen, att alltsammans blott var ett skämt, då Karl plötsligt vek af från sandgången in på en gräsmatta, gick några steg och så stannade.

»O, så näpet, så förtjusande, så sött!» ropade flickorna ögonblicket därefter, ty nu visade sig öfverraskningen i all sin glans för deras nyfikna ögon.

Just där gräset var som allra mjukast och tätast växte ett par nyplanterade björktelningar, några nyponbuskar och en grupp ormbunkar stodo strax bredvid, det såg alldeles ut som en liten berså. Där inne hade nu Karl ordnat en liten förtjusande sittplats åt dockorna. Under björkarna var en bänk uppslagen med ett bord framför, och strax bredvid hängde den allra näpnaste lilla gunga på två stolpar. Själfva gungan var gjord som en liten stol med ryggstöd, så att dockorna kunde sitta i den utan att ramla. Ormbunkarna sträckte skuggande ut sina långa, fina blad, under dem var en soffa af stenar och mossa ordnad, och gräset i den lilla löfsalen var klippt, så att det var lagom långt för dockornas små fötter. Det var verkligen den allra trefligaste sittplats, man kunde tänka sig.

»Tack snälla, rara Kalle, så rysligt snällt af dig, du ä' den snällaste pojke, som finns!» ropade flickorna i korus och klappade om den snälle byggmästaren så, att han blef riktigt generad.

Dockorna fingo nu taga sin nya lekplats i besittning, och att de voro högst belåtna med alla anordningarna, det syntes tydligt af deras glada miner. Cecilia satte sig genast helt värdigt på mossoffan, och Blanche följde hennes exempel; det var så svalt och skönt under ormbunkarna. Lilla Nelly kröp upp i gungan, och Elvira erbjöd sig att gunga henne och lutade sig mot den ena stolpen och fattade i snöret med sin lilla hand. Petronella med lillan i sitt knä slog sig ned på bänken under björkarna, och för att solen ej skulle skina i ögonen på lindebarnet, höll den omtänksamma »Långben» Elviras parasoll uppspänd öfver henne.

Det var verkligen en riktigt vacker tafla. Dockorna sågo så nätta ut i sina ljusa klädningar, de små björkarna gungade sakta för sommarvinden, och ett par granna fjärilar fladdrade gladt omkring bland prästkragarna och blåklockorna i gräset. Flickorna stodo stumma af förtjusning och betraktade den lilla nätta gruppen.

»O, så näpet, så förtjusande!» utropade Magda gång på gång.

»Ja, det ä' lika vackert som tablåerna i Strömstad», tyckte Karin och Mary.

Hela skaran rusade därpå i väg för att tala om för mamma och tant Emelie och tant Helena, hur snäll Karl var, och bedja dem komma och titta på dockornas lilla förtjusande lekplats.

På gården satt Lulle och täljde ifrigt i några trälappar med en förfärligt stor knif, som han säkert olofvandes tagit i köket, ty hans pappa hade förbjudit honom att ha knifvar.

»Vet du, hvad Kalle har gjort?» började Magda genast, »*han* ä' en snäll bror, han?»

»Det ä' jag med», puttrade Lulle trotsigt, ty han förstod mycket väl piken.

»Jo, det var just den rätte!» utropade de andra skrattande men afbrötos i detsamma af Lulle, som i ett nu släppte knif och brädlapp och rusade upp skrikande: »aj, aj, jag skar mej, aj, aj — — —»

Den hvassa knifven hade trängt djupt ned i fingret, och det blödde betydligt. Det blef med ens en faslig uppståndelse, ingen tänkte ett ögonblick längre på dockornas berså: mamma, tant Helena och tant Emelie kommo utspringande, farbror Arvid stack ut hufvudet genom fönstret och frågade, hvad som stod på, och Mina visade sig på trappan med ängslig min och en massa trasiga strumpor i handen. Tant Emelie blef alldeles likblek och höll nästan på att svimma, då hon fick se, hur blodet rann, men tant Helena, som var modigare, tog Lulle i hans andra hand och drog honom med sig in i sängkammaren, där hon stoppade ner det blödande fingret i ett handfat med hett vatten.

De andra barnen hade följt med och stodo helt tysta rundt omkring Lulle och sågo med förskräckta blickar på, hur vattnet i handfatet genast färgades alldeles rödt. Tant Emelie kom nu springande med bindor och bomull, och mamma och farbror Arvid skyndade äfven dit. Alla sågo ängsliga och för-

skräckta ut. Fingertoppen var nästan afskuren, och blodet droppade fortfarande.

Lulle stod hela tiden stilla. Han skrek inte och grät inte, men man såg, hur han riktigt grimaserade för att kunna hålla sig tyst, och hans ögon voro alldeles fulla af tårar. Mary hade smugit sig fram till honom och klappade sakta hans andra, smutsiga lilla hand.

»Hvad du är duktig, Lulle», hviskade hon, »stackars lilla Lulle, jag ä' så ledsen, att jag var stygg mot dig. Jag skall aldrig vara det mer. Gör det mycket ondt, Lulle lilla?»

Lulle svarade ingenting utan knep bara ihop läpparna och suckade djupt.

Blodet droppade nu så småningom mindre häftigt än förut, och tant Emelie och mamma hjälptes därför åt att lägga ett bandage om fingret. Sedan bands armen upp med ett långt, bredt band.

»Nu ser du riktigt ut som en sårad krigare, min gosse», sade farbror Arvid och klappade sin son på hufvudet, »och du har också uppfört dig som en liten hjälte. Det är bra, Lulle, morska och duktiga ska pojkar vara, om det gör aldrig så ondt.»

»Ja, hurra för Lulle!» skrek Karl, och flickorna, som nu hämtat sig från sin förskräckelse och återfått talförmågan, stämde i af alla krafter: »hurra för Lulle, hurra, hurra!»

Lulle såg mycket belåten ut. Det var så trefligt att någon gång höra något annat än bannor och förmaningar, och fastän det gjorde rysligt ondt i fingret, kunde han inte låta bli att småle åt syskonens och flickorna Hammars beundrande blickar.

Mina kom in i detsamma och sade till, att det var serveradt, och alla gingo därför ut på verandan för att dricka saft eller té, hvilket man ville ha. Flickorna täflade om att passa upp på Lulle, som satt bekvämt tillbakalutad i en korgstol. Magda afstod sina kakor åt honom, Karin blandade till hans saft, Agda gick efter två stora kuddar, som hon stoppade bakom hans rygg, och allesammans hjälptes åt att fundera ut något riktigt trefligt, som de kunde roa »hjälten» med sedan. Ingen sade något, men alla fem kände dock, att de ej varit riktigt snälla mot Lulle, och hvar och en ville därför nu på bästa sätt godtgöra sitt fel.

Efter en stund förklarade Lulle, att värken nästan alldeles gått öfver, och hela sällskapet begaf sig därför ner till sjön, sedan de fått tillåtelse af farbror Arvid att ro till »Tallholmen» och plocka blåbär. Mina följde med för säkerhets skull, och mamma och tant Emelie gingo ner till bryggan och viftade adjö åt flickorna, som vinkade med sina korgar och bleckmått, och åt Lulle, som svängde sin mössa med vänstra handen.

Fjortonde Kapitlet.

En utfärd. Hvad Karin såg på kyrkogården.

»Nu är det bara fyra dar kvar, tills Karin och Mary ska resa», sade Agda en morgon och kröp upp i sin pappas knä. »Snälla, rara pappa, få vi därför göra någonting riktigt roligt i dag!»

»Nå, hvad skulle det vara då?» frågade pappa och lade bort tidningen, som han just slutat läsa.

»Jo, det ä' mycket, som är roligt», svarade Agda med fundersam min, »men jag vet inte riktigt hvilket — — —»

»Kanske ni vilja fara ut och åka litet», föreslog pappa, »Eriksson är ledig i dag.»

»Ja, det vore förtjusande», skrek Agda. »Tack, lilla rara, söta pappa!»

Och som en pil var hon försvunnen för att söka upp de andra och tala om för dem den glada nyheten.

En timme senare körde Eriksson upp med stora vursten, och hela sällskapet lassade sig på. Karl

satte sig på kuskbocken med löfte att få köra, där vägen var bäst, och tant Helena följde med för att hålla reda på alla ungdomarna. Ett par matsäckskorgar samt schalar, kuddar och parasoller stufvades också in; Mina låste till vagnsdörren, Eriksson klatschade med piskan, och vagnen rullade bort genom alléen.

»Hvart ska vi åka, tant Helena?» frågade Mary.

»Jo, vi ha tänkt att fara och hälsa på mor Anna-Lisa», svarade tant Helena, »hon bor i en liten stuga långt uppe i skogen.»

»O, det ä' en så förfärligt snäll och rar liten gumma», inföll Magda, »och hon har en förtjusande liten kattunge — — —»

»Och en ko och en bagge, som bara har ett horn», fortsatte Agda, »och — — —»

»Och vådligt många körsbärsträd», utlät sig Lulle och strålade af förtjusning vid blotta tanken på mor Anna-Lisas stora, mörkröda körsbär.

»Ja, ni få väl själfva se, hvad ni tycka om mor Anna-Lisa och hennes lilla stuga», sade tant Helena. »Hon blir säkert mycket glad öfver att vi komma och göra henne ett litet besök.»

Eriksson körde nu från stora landsvägen in på en mindre väg, som slingrade sig genom skogen. Å, hvad det var vackert och svalt där inne. Stora mörka granar reste sig, hvart man såg, och solstrålarna lyste så gladt in mellan de täta grenarna.

»Få vi stanna vid källan?» frågade Magda, då de färdats genom skogen en stund.

»Ja, det få ni gärna», svarade tant Helena, »men ha vi inte redan åkt förbi den?»

»Nej, där ä' den, där ä' 'skogsdrottningens tron'!» utropade Agda.

»Ja, och där är 'älfvornas trädgård'. . . . . Stanna, snälla Eriksson, stanna, stanna!» skreko Magda och Lulle.

»Hvad ä' 'skogsdrottningens tron' och 'älfvornas trädgård' för slag?» frågade Mary.

»Jo, ser du», sade tant Helena, »en gång för länge sedan, då barnen och jag gått hit till källan och satt oss ned vid den för att hvila oss, bad Agda, att jag skulle tala om en saga, och då berättade jag om skogsfrun och älfvorna, och genast hittade Magda på, att vi skulle kalla den stora stenen där borta för 'skogsdrottningens tron', och 'älfvornas trädgård' har du litet längre bort under den stora granen, du ser. Där brukar det alltid växa så mycket Linnea och små vackra hvita blommor, som kallas Pyrola, och det ä' blommor, som just passa för små älfvor. Det tyckte Agda, som kom på idéen att kalla den lilla platsen för 'älfvornas .trädgård'.»

Under det att Mary och Karin skaffade sig dessa upplysningar, hade Magda ur en korg tagit fram några små bägare, och Lulle och Agda, som sutto ytterst, hade redan hoppat ur vagnen och kilat in mellan träden. Karin och Mary skyndade att följa deras exempel, och tant Helena gick också med för att se efter, att ingen af barnen ramlade i källan, då de hämtade upp vatten. Alla voro naturligtvis »förfärligt törstiga» och måste dricka minst två bägare hvar af det klara, friska vattnet i den lilla källan, som låg där så vackert inbäddad mellan de mossiga stenarna.

Sedan skulle Karin och Mary profsitta på »skogsdrottningens tron», och Agda letade och letade i »älfvornas trädgård» i hopp att åtminstone hitta en enda liten Linnea eller Pyrola, men de voro alla utblommade.

»Å, hvad jag gärna skulle vilja se skogsdrottningen», sade Magda och kastade en sista afskedsblick mot källan och den stora stenen, då de åter satt sig på sina platser och vagnen rullade bort.

»Ä, inte finns det någon skogsdrottning», sade Karl med ett öfverlägset leende.

»Finns det inte?» utropade Agda och Lulle.

»Vi ha sett både skogsfrun och tomtar och älfvor», inföll Mary.

»Ja, jag ä' egentligen en älfva», tillade Karin skrattande, och så berättade hon och Mary om tablåerna i Strömstad och om kungen och alltsammans för tant Helena och Karl, som ej hört den historien förut.

Snart svängde man emellertid in på en ännu mindre väg, som var mycket smal och så dålig, att man hoppade högt hvarannan minut, för hvar gång vagnen rullade öfver någon stor sten. Till slut stannade Eriksson, vände sig om på kuskbocken och sade: »Nu är det bäst att herrskapet stiger ur, nu går det inte att köra längre.»

»Ja, nu äro vi ju för resten strax framme», sade tant Helena, »hoppa ur, barn, så ska vi be Eriksson hjälpa oss att lyfta ner korgarna.»

»Nu ska jag i väg ett slag till handelsbo'n», sade Eriksson, »så kanske det passar sig, att jag kommer hit och hämtar herrskapet sedan?»

»Ja, det blir utmärkt, då kunna vi få äta vår middag här», svarade tant Helena, och så var den saken afgjord.

Magda och Karin hjälptes nu åt att bära den ena korgen, Karl och Agda den andra, och sedan man följt den slingrande gångstigen ett stycke, skymtade mor Anna-Lisas röda stuga snart fram mellan träden. Lulle öppnade grinden, och hela sällskapet steg in på den lilla gården. Anna-Lisas stuga var verkligen mycket näpen och treflig. Förstugukvisten var alldeles öfvervuxen med frodiga, gröna blad, emellan hvilka en och annan skär blomma tittade fram. Under den stora granen vid stugknuten stod en bänk, och nedanför fönstret fanns ett litet trädgårdsland, där stora brandgula liljor, ringblommor och astrar stodo i full blom. Ingen människa syntes till, men af ljudet från väfstolen där inne kunde man förstå, att ägarinnan till det lilla nätta huset ändå var hemma.

»Gå nu riktigt tyst, så ska vi öfverraska henne», sade tant Helena.

Korgarna sattes ned på marken, och allesammans smögo sig fram till dörren och tittade in. Mycket riktigt! Där satt gumman Anna-Lisa med ryggen vänd åt dem och dunkade med sådan fart i sin väfstol, att det ej alls var underligt, att hon ej hörde något.

»Pip!» skrek Lulle, som ej kunde hålla sig tyst längre, och alla de öfriga brusto ut i ett skallande skratt. Mor Anna-Lisa vände sig genast om.

»Nej, men se herrskapet!» utropade hon och svängde sig ur väfstolen och gjorde den ena djupa

nigningen efter den andra till höger och vänster, »och jag, som sitter och hvarken hör eller ser! Mycke' välkomna, det var då för innerligt rart af herrskapet att komma och hälsa på gamla Anna-Lisa. Välkomna, välkomna!»

»Nu får jag väl bjuda på en liten kopp kaffe», fortsatte den vänliga gumman, sedan alla hälsningar voro undanstökade och hon ordentligt fått reda på, hvad Karin och Mary hette och hvarifrån de voro och allt sådant.

»Tack, snälla Anna-Lisa», sade tant Helena, »men vi skulle bli ändå mer belåtna, om Anna-Lisa ville koka oss litet potatis, ty vi ha själfva mat med oss och tänkte be att få äta vår middag här.»

»Jaa då, så hjärtans gärna», svarade den välvilliga värdinnan, »då ska jag bjuda på min rara, färska potatis, jag tog just upp den i går.»

Nu blef det ett riktigt stökande i den lilla stugan. Mor Anna-Lisa själf gjorde upp eld på spiselhärden, ty järnspisel hade hon inte, och lade potatisen i en järngryta på tre ben, som ställdes öfver de flammande vedträna. Tant Helena dukade på ett bord under granen, och barnen hjälptes åt att packa upp korgarna.

Snart var middagen färdig. Efter ett förskräckligt trugande och krusande kunde man ändtligen förmå mor Anna-Lisa att slå sig ner med vid bordet.

Å, hvad allting smakade förträffligt där ute i det gröna! Ett och annat barr föll visserligen ibland ned i maten, och getingar och flugor kommo i långa banor och ville vara med om kalaset, men det brydde ingen sig om; det var lika roligt ändå. Potatisen

kunde man ej nog berömma, den passade utmärkt till den kalla skinkan och köttbullarna. En stor tårta, som tant Emelie packat ned, försvann därpå med otrolig hastighet, och måltiden afslutades med saft och vatten i stället för soppa.

Sedan skulle man diska och packa ner allting igen, men det åtog sig mor Anna-Lisa att göra, och barnen sprungo därför omkring och lekte en stund och beskådade kossan »Stjärna», som betade i hagen bredvid, och baggen, som bara hade ett horn. Mary blef alldeles förtjust i lilla kissemissen, som hette »Snurran» och hade ett rödt band om halsen. Bara man höll upp ett grässtrå eller något annat, så gjorde den genast de allra näpnaste hopp för att få tag i det, och släpade man någonting på marken — vips var lilla kisserulten efter, hur fort man än sprang.

»Hvad ä' det här för en växt?» frågade Karin, som en lång stund betraktat en hel buske med stora, mörkblå blommor.

»Di kallar dom blådufvor», upplyste mor Anna-Lisa och visade Karin, att man kunde böja ut bladen så, att hela blomman såg ut som en liten vagn, dragen af två blåa dufvor. Karin blef alldeles förtjust. Hon hade aldrig förr sett sådana märkvärdiga blommor, och ännu gladare blef hon, då Anna-Lisa plockade af en stor bukett åt henne. Nu kunde hon ta dem med sig hem och visa mamma. Sedan ville värdinnan ovillkorligen visa de små främmande fröknarna ett porträtt af sin son, som var i »Amerikat» och som brukade skrifva bref till henne och skicka henne pengar, och gumman fick riktigt tårarna i ögonen, då hon talade om sin stora, snälla gosse.

Snart måste man emellertid säga adjö åt den lilla trefliga stugan och dess innehafvarinna, ty Eriksson syntes med vagnen uppe i skogsbacken och det var tid att fara hem. Mor Anna-Lisa neg väl tio gånger i det sista, »Stjärna» råmade och barnen viftade, så länge de sågo en skymt af den röda stugan.

»Vi kunna ju fara vägen om kyrkan, om hästarna ej äro trötta», sade tant Helena, och det voro alla med om. När de åkt ett stycke, stannade de vid ett dike, där det växte en massa prästkragar och blåklint, och flickorna stego ur och plockade två stora buketter.

»Dem ska vi lägga på Eriks graf», sade Magda. Erik hade varit den äldsta af barnen Bergfelt, men han hade dött för många år sedan.

Inom en halftimme var man framme vid kyrkan, som låg omgifven af höga, lummiga lönnar. Eriksson stannade utanför grinden, och barnen gingo med tant Helena sakta in på kyrkogården. De kommo snart fram till lille Eriks graf, där ett kors stod rest med hans namn på, och öfver korset bredde en ängel ut sina stora, hvita vingar. Karl och Magda voro de enda af barnen, som kommo ihåg bror Erik. De andra hade varit så små, då han dog. Tant Helena ordnade blommorna kring det lilla korset, och barnen stodo tysta och andäktiga omkring henne med hopknäppta händer. Magda fick tårarna i ögonen och böjde sig sakta ned och kysste ängelns hvita vingar.

»Erik såg alldeles ut som en ängel», hviskade hon.

»Han är en riktig ängel nu», sade Agda tankfullt och såg upp mot den blå himlen.

Sedan gingo de för att lägga de återstående blommorna på den graf, där gamla Sofi hvilade, hon som skött pappa, då han var liten, och sedan Karl och Magda. Karin följde ej med, hon gick ensam omkring och såg på grafvarna. Hon hade just stannat framför en grafkulle med en besynnerlig gammal sten på, då hon fick höra häftiga snyftningar och förvånad tittade sig omkring. Alldeles invid kyrkogårdsmuren bredvid en graf, med ett fult träkors på, fick hon se en liten flicka sitta hopkrupen. Flickan hade slagit armarna om korset och ropade: »mamma, mamma!» under det hela hennes lilla kropp skakades af gråt.

Karin gick sakta fram till henne.

»Är din mamma död?» frågade hon, när hon kom fram till det gråtande barnet vid grafven.

Den lilla flickan spratt till och såg förundrad på henne. »Ja», hviskade hon slutligen.

Karin kände sig så beklämd, att hon ej visste, hvad hon skulle säga för att trösta den stackars flickan, men hon lade de vackra »blådufvorna», som hon tänkt gömma åt sin egen mamma, på grafven.

»Tack», sade den andra flickan och torkade bort sina tårar.

»Hvad heter du?» frågade Karin.

»Greta.»

»Hvar bor du då?»

»I stugan där borta», sade Greta och pekade nedåt vägen, där ett litet rödt hus lyste fram i skogsbrynet.

»Ä' din pappa också död?» fortsatte Karin, som nu ej mera kände sig blyg.

»Nej», svarade Greta, »men farmor bor också

hemma hos oss, och hon ä' så elak mot mig — o, mamma, mamma!» Och nu runno tårarna åter lika bittra öfver Gretas kinder.

»O, hvad jag tycker det ä' synd om dig!» hviskade Karin och slog armarna om hennes hals och strök med sin lilla hand öfver hennes heta panna.

»Hvad gör du hela dagarna?» frågade hon sedan, när Greta lugnat sig litet.

»Jag vallar kalfvarna i hagen», sade Greta.

»Å», utbrast Karin, »ä' du den där lilla flickan, som brukar sitta med ett spö i handen på en sten där borta i hagen bakom parken? Då har jag sett dig många gånger förut!»

»Ja, det ä' jag», svarade Greta och kunde inte låta bli att småle åt Karins vänliga, glada min.

»Karin, Karin!» ropade någon i detsamma.

»Å, dom väntar på mig», skrek Karin nästan förskräckt, »adjö då, Greta lilla, adjö, adjö!»

Greta neg och såg efter Karin med en tacksam blick i sina tårfyllda ögon. Sedan kastade hon en afskedsblick mot grafven, hoppade öfver muren och försvann på den lilla stigen, som genom skogen slingrade sig fram till hennes hem.

»Hvar har du varit?» frågade Karl, då Karin kom tillbaka till vagnen, där allesammans redan voro instufvade och sutto och väntade på henne.

»Jag gick bara och tittade litet på grafvarna», svarade Karin. Hon förstod icke själf, hvarför hon ej kände någon lust att tala om, hvad hon sett där borta vid den fattiga torparhustruns graf, men hon kunde dock icke låta bli att tänka på Greta. När de sedan alla kommit hem och barnen på kvällen

Karin träffar på den gråtande Greta.

sprungo och lekte »dunk» och »blindbock» och hade förfärligt roligt, såg hon oupphörligt framför sig lilla Gretas sorgsna ansikte, och när de skrattade och pratade som bäst, tyckte hon sig höra Gretas förtviflade utrop: »mamma, mamma!» Hon funderade och funderade på, hvad hon skulle kunna göra för den stackars flickan. Hon tyckte det var så förfärligt synd om henne. »Tänk, att icke ha någon mamma!» Och vid tanken härpå kunde hon icke låta bli att springa fram och omfamna och kyssa *sin* friska, glada mamma, som då blef helt förvånad och skrattande frågade, om det var något särskildt hon ville, eftersom hon var så vänlig.

Till och med på kvällen, då Mary somnat och äfven mamma lagt sig och släckt ljuset, låg Karin vaken och funderade. Hon tänkte på, att hon skulle vilja ge Greta något riktigt vackert — men hvad? Hon skulle inte fråga någon, hon skulle göra det alldeles själf. Hvad var väl det allra bästa hon ägde? Jo, mamma och pappa förstås och mormor och Mary, men dem kunde hon ju ej ge bort. Nej, nu visste hon det, Blanche förstås, hennes egen söta, fina Blanche, som hon tyckte lika mycket om, som om hon varit en lefvande liten flicka. Tänk, om hon skulle ge Blanche åt Greta! Då skulle Greta ha ett litet sällskap och aldrig mer behöfva vara ensam och olycklig, fast hennes mamma var död. Men då skulle Karin själf aldrig mer få leka med Blanche, aldrig mer kläda af och på hennes fina kläder, aldrig mer . . . Nej, det var omöjligt, någonting annat kunde hon väl ge åt Greta.

Alldeles öfverväldigad af så många tankar satte Karin sig upp i sängen. Gardinen var icke neddragen, det såg så mörkt ut där ute i trädgården, blott en stor, klar stjärna lyste på himlen. Karin tyckte så mycket om stjärnorna. Hon hade alltid velat tänka sig, att de voro små hål på himlahvalfvet, som man kunde se rakt igenom in i himlen. Så klar, så lysande och strålande som stjärnorna måste Guds himmel vara. Karin tänkte på lilla Erik, som nu sväfvade som en ängel där uppe, men hon tänkte också på Gretas mamma, ty hon var ju äfven en ängel hos Gud.

Så lade hon sig åter ned i sängen. Hu, så mörkt det var i rummet, då man icke såg stjärnan! Men hvad gjorde det, mamma låg ju alldeles bredvid. Karin hörde, hur hon andades i sömnen, och det lät så lugnt och godt. Men, ack — stackars Greta, hon låg kanske alldeles ensam i mörkret och grät och längtade efter *sin* mamma, som aldrig mer kunde komma och trösta henne. Nu tvekade Karin icke längre; »jag ska ge henne Blanche», tänkte hon, »jag *skall* göra det, jag *vill* göra det».

Och så reste hon sig ännu en gång upp och tittade på stjärnan. Den tindrade så stor och klar, nästan ännu klarare än förut, tyckte Karin. Hon såg på den en lång stund, men så kände hon, hur det drog i ögonlocken, och kröp ner i sin lilla bädd, drog täcket ända upp till öronen och somnade genast. Ännu i drömmen sväfvade dock ett gladt leende öfver hennes lilla runda ansikte, och hon mumlade: »Greta ska få Blanche».

Men där uppe på himlen tindrade stjärnan hela den mörka natten och lyste lika klar in genom fönstret i det vackra, präktiga rummet, där Karin slumrade, som genom de spruckna rutorna i den lilla stugan i skogsbrynet, där Greta somnat på sin torftiga bädd bredvid spiseln.

Femtonde Kapitlet.

Karins offer.

Det var alldeles ljust i rummet, då Karin vaknade morgonen därpå. En mängd små solstrålar hade redan kommit på besök. De lyste på blommorna i vasen på bordet, de tittade sig i spegeln, ja, de vågade sig ända fram till Karins säng och sågo henne så ihärdigt i ögonen, att det ej dröjde två minuter, förrän hon var alldeles klarvaken och satte sig upp i sängen. Hon kom genast ihåg allt, hvad som händt i går, och hennes första tanke gällde Greta och Blanche.

Hvad kunde klockan vara? Det var alldeles tyst i rummet, mamma och Mary sofvo ännu. Karin kröp försiktigt upp ur sin lilla bädd och tassade fram till mammas nattduksbord för att se på klockan. Å, hon var bara fem minuter öfver sju. Klockan half åtta brukade jungfrun komma in, och sedan stego Karin och Mary vanligen upp klockan åtta.

Karin fick plötsligt en idé. Tänk, om hon helt sakta skulle klä sig och smyga sig bort till lekstugan

och hämta Blanche och sedan springa till kalfhagen och ge henne åt Greta! Greta var nog där i dag också och satt uppflugen på den stora stenen med sitt spö i handen, den olyckliga Greta, som var så ensam, utan mamma, utan syskon eller lekkamrater. Ingen skulle ha en aning om det, Karin skulle utföra alltsammans alldeles på egen hand. Tänk, hvad Greta skulle bli glad! Och helt belåten med sin plan började Karin klä' sig så tyst och försiktigt hon kunde, så att mamma eller Mary ej skulle vakna. Det var riktigt svårt. Flera gånger såg det alldeles ut, som om mamma öppnade ögonen, och Karin fick då lof att vara alldeles orörlig en stund, till dess hon åter var säker på att mamma sof riktigt. Alla knapparna i klädningen kunde hon omöjligt knäppa, och kamningen blef ej heller så utmärkt, men det kunde ej hjälpas.

Nu var det värsta kvar, nämligen att öppna dörren och smyga sig ut, utan att någon vaknade. Karin vred försiktigt om låset och gläntade litet på dörren. Knarrrrr — sade det! Karin vände sig häpen om. Nej, det var icke farligt. Både mamma och Mary sofvo fortfarande lika lugnt. Hon sprang nu utför trappan och kom ned i farstun. Där mötte hon Mina med ett helt fång kläder och skor på armen.

»God morgon, Mina», sade Karin och nickade.

»God morgon, god morgon», svarade Mina, »ä' lilla Karin redan uppe och klädd, hvart ska det nu bära af?»

»Till lekstugan. Vet Mina, hvar nyckeln hänger?»

»Ja, här ä' den», sade Mina och lyfte af den från en spik bakom dörren, »men ska inte Karin

vänta, tills de andra bli färdiga, så slipper hon gå ensam?»

»Nej, det gör detsamma.» Och med dessa ord sprang Karin hastigt ut på verandan och ner på gården med en så hemlighetsfull min i sitt lilla ansikte, att gamla Mina helt förvånad tittade efter henne.

»Hon måtte väl inte springa ner till sjön och göra någon odygd», mumlade hon för sig själf och skakade betänksamt sitt gråa hufvud men lugnade sig strax med att hon aldrig sett lilla Karin olydig. Hon var ju en ovanligt snäll liten flicka.

Karin var emellertid inom ett par minuter framme vid lekstugan, låste upp dörren och steg in. Det var varmt och kvaft där inne och luktade starkt af rosorna och nattviolerna i de små vaserna. Alla dockorna sutto påklädda i soffan och sågo dåsiga och sömniga ut. Ingen hade haft tid att klä af dem kvällen förut. Karin satte sig i gungstolen, tog Blanche i sitt knä och började kamma henne. Å, det kändes verkligen riktigt tråkigt att tänka på, att det nu var sista gången, som hon redde ut de långa, ljusa lockarna och knöt på det lilla röda hårbandet.

»Om du visste, Blanche, hvad jag tänker göra med dig», hviskade Karin, »nu ska du få en ny mamma, Blanche, hör du, en alldeles ny mamma.»

Och Blanche stirrade ut i luften med sina stora, blå ögon. Hon såg bestämdt riktigt ledsen ut. Karin kände sig helt beklämd till mods. »Lilla kära, rara, söta Blanche», mumlade hon med gråten i halsen och kysste gång på gång de skära porslinskinderna

och den lilla röda munnen, »jag kan inte ge bort dig, jag kan inte.»

Usch, hvad var det för dumheter? Inte skulle väl Karin, stora flickan, bara tänka på sig själf! Karin blef i ett nu alldeles bestämd och satte Blanche ifrån sig. »Kanske mormor ger mig en ny docka till julklapp», tänkte hon, »men Greta kan aldrig nå'nsin få en sådan fin och söt docka.» Och utan att vidare tänka på, att det för henne själf var en uppoffring att ge bort den kära dockan, tog hon helt modigt fram Blanches kläder ur en byrålåda, lade in dem i en liten filt, knöt ett band omkring och begaf sig sedan med dockan och sitt lilla knyte på armen raskt från lekstugan, sedan hon dock först stängt dörren och stoppat nyckeln i sin ficka.

Hon måste först gå igenom hela parken, innan hon kom fram till kalfhagen. Hvad det kändes besynnerligt att gå där alldeles ensam. Inte en människa syntes till. Karin kände sig i alla fall inte rädd. Det var så vackert där ute i den friska morgonstunden. Daggpärlorna lågo ännu kvar och skimrade som klara diamanter på grässtrån och blommor, de höga björkarna vajade sakta för vinden, och sjön låg lugn som en spegel. Rätt som det var, hoppade Karin till helt förskräckt vid ett prasslande i en buske. Men när hon fick se, att det bara var en stor skata, som flög upp, måste hon skratta åt sin rädsla, och då började skatan, som nu helt lugnt slagit sig ner på en gren öfver hennes hufvud, att också på sitt sätt skratta af full hals. Det var verkligen riktigt muntert där ute i parken.

Snart skymtade staketet, som skilde parken från

hagen, och inom ett par minuter var Karin framme vid den lilla grinden. Där satt Greta mycket riktigt på den stora stenen med sitt spö i handen. Kalfvarna, både stora och små, skuttade gladt omkring eller betade af gräset mellan tufvor och stenar. Karin stannade obeslutsam vid grinden. Det var ej så utan, att hon kände sig litet rädd för kalfvarna. De voro ju så förskräckligt många och somliga riktigt stora.

»Greta!» ropade hon så högt hon kunde.

Men det var en bra bit från grinden till stenen, och Greta hörde ingenting.

»Greta, Greta!» skrek Karin åter.

Intet svar. Ja, då återstod intet annat än att våga sig in i hagen. Med klappande hjärta lyfte Karin af klinkan och gick några steg framåt. »Muuh», sade en brun och hvitfläckig kalf och lyfte upp hufvudet och tittade på henne. »Muuh, muuh», sade ett par andra och kommo gladt skuttande emot henne.

Men då tog det alldeles slut med Karins mod. »Greta, Greta, hör du inte, hjälp, hjälp!» skrek hon alldeles förtviflad och hoppade upp på en sten.

Lyckligtvis nådde det förskräckta ropet Gretas öron, och som en pil hoppade hon ner från sin höga plats, motade bort kalfvarna och sprang fram till Karin.

»Ä' dom farliga?» frågade Karin ängsligt.

»Neej då», svarade Greta, och för att ytterligare lugna Karin gick hon fram till en stor, brun kalf, slog armarna om hans hals och klappade honom på hufvudet. Och det »farliga djuret» bara tittade på

henne och slickade henne helt belåtet på fingrarna, då hon sträckte ut handen mot honom.

»Ja, nu ä' jag inte alls rädd», sade Karin, »kom hit, Greta, ska du få se.»

Och för Gretas förvånade ögon höll hon först upp Blanche och så alla hennes klädningar, hattar, kappor och öfriga kläder i tur och ordning. Greta var alldeles förtjust. Aldrig i hela sitt lif hade hon sett något så vackert.

»Du får alltihop, Greta», sade Karin.

Men det var för mycket för Greta, hon blef alldeles öfverväldigad. Först kunde hon inte alls tro, att det var sant, att det verkligen var Karins mening att ge henne, stackars fattiga Greta, både den stora, vackra dockan och alla de fina kläderna, men när Karin ändtligen lyckats öfvertyga henne om att det var så, ville hon aldrig upphöra med sina tacksägelser. Hela hennes lilla ansikte strålade, det var verkligen en helt annan Greta än den lilla rödgråtna varelse, som Karin sett i går på kyrkogården.

Så sutto de en lång stund tillsammans och pratade. Plötsligt flög Karin upp helt förskräckt.

»Nej, hvad tänker jag på», utbrast hon, »nu har dom kanske redan börjat äta frukost, och då kommer jag för sent. Nu måste jag skynda mig!»

Greta följde henne till grinden.

»Adjö, adjö, kära Greta», sade Karin, »och adjö, lilla Blanche, jag skall väl taga afsked af dig också.» Och för sista gången tryckte Karin Blanche till sitt lilla varma hjärta och strök med handen öfver hennes ljusa lockar. Och hur mycket hon än stretade emot, kunde hon ej hjälpa, att tårarna då kommo

henne i ögonen, och hon måste hastigt skynda sig igenom grinden, så att Greta ej skulle märka något.

En bit därifrån stannade Karin dock och vände sig om för att vifta farväl. Greta stod kvar på samma ställe med Blanche på armen och viftade igen med sin röda halsduk. Och fast det var på så långt håll, tyckte Karin alldeles, att hon såg hennes strålande, tacksamma ögon, och då försvunno tårarna med ens, och Karin gick hem uppfylld med den glada, saliga känslan att ha gjort en annan människa lycklig.

Hon kom just lagom för att hinna gå upp ett slag till mamma, innan de alla skulle äta frukost. Mamma hade blifvit riktigt ängslig, då hon vaknat och funnit sin lilla flickas säng tom, men Mina hade lugnat henne med att tala om, att Karin blott gått till lekstugan. Litet förvånad kände sig mamma dock. Och när Karin kom in helt sakta och slog armarna om hennes hals, förstod hon, att det måtte varit något särskildt, som lockat Karin upp så tidigt.

»Hvar har du varit, min lilla flicka?» frågade hon.

Men Karin drog henne till svar med sig ner i soffan och satte sig tätt bredvid henne med hennes hand i sina små bruna tassar och berättade alltsammans. Och mamma sade icke mycket, men hennes ögon voro fulla af tårar, och hon kysste Karin ömt och hviskade gång på gång: »Min egen lilla älskling». Och då kände Karin sig ännu lyckligare och förstod, att mamma gillade sin flickas uppoffring.

De andra barnen blefvo naturligtvis mycket förvånade, då de fingo höra, att Karin gifvit bort sin

Blanche får en alldeles ny mamma.

älskade Blanche, och de kunde ej nog förundra sig öfver, hur Karin »*kunde* vara så snäll», som Agda uttryckte sig. Och till Karins ära och för att glädja allesammans ställde tant Emelie till stort kafferep i det gröna, och farbror Arvid lät alla barnen åka i hö och leka så mycket de ville på logen, något som de minsann ej fingo alla dagar.

Och Karin var den gladaste af dem alla, trots det att hon gifvit bort det käraste hon ägde.

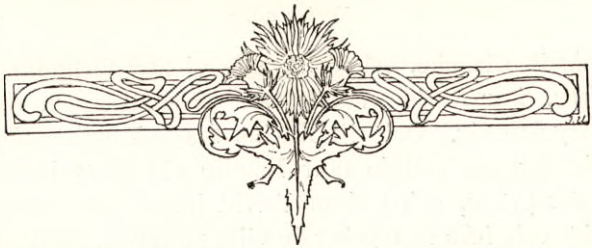

Sextonde Kapitlet.

Farväl!

Ja, nu hade verkligen den tråkiga dagen kommit, då Karin och Mary voro tvungna att säga farväl åt Åby och sina vänner där. De hade bedt mamma så mycket att få stanna några dagar till, men mamma var obeveklig. »Vi ska väl tänka litet på pappa också, han har ju varit ensam hela tiden, då vi varit borta, och längtar så mycket efter oss alla», sade mamma.

Precis klockan tolf skulle de resa, och nu var hon redan en kvart öfver elfva. De små flickorna gingo just helt sorgsna framåt gångstigen till lekstugan. Karin och Mary ville säga adjö åt de små rummen, trädgården, dockorna och alltsammans. Elvira och hennes vänner hade redan tagit ett ömt farväl af hvarandra, och mamma hade packat ner henne i sin stora koffert, ty Mary tyckte ej det var roligt att ha henne med på resan, då Blanche ej gjorde henne sällskap.

Magda hade gått litet i förväg till lekstugan, och när de andra flickorna kommo dit, blefvo de gladt öfverraskade af att finna det lilla bordet framför soffan dukadt med koppar, socker, choklad och kakor, och Magda höll just på att slå upp varmt vatten i en kanna.

»Vi tyckte, att vi skulle ha en liten afskedsfest», sade Agda, som varit invigd i öfverraskningen.

Och så drucko de små vännerna för sista gången på den sommaren sin choklad ur de små söta kopparna, och sedan fingo Åbydockorna i tur och ordning komma fram och säga adjö. Och Karin och Mary kastade en sista blick in i köket och gingo ett slag genom trädgården och sutto en liten stund på den lilla soffan under björken. Sedan måste de gå därifrån.

Mamma satt och pratade med tant och farbror på verandan. Allt var nedpackadt och färdigt, koffertarna uppställda i farstun. Barnen slogo sig ned på trappan, utom Lulle och Mary, som, sedan Lulle ryckt Mary i klädningen och hviskat något åt henne, helt sakta trippade därifrån och försvunno nedåt trädgården. Lulle drog Mary med sig till en liten grönmålad bänk under ett äppelträd. Det var bestämdt något han ville säga, tänkte Mary, ty hans runda ansikte hade ett så ovanligt högtidligt uttryck.

»Ser du, Mary», började han slutligen och sträckte fram sina händer, »ser du, Mary, jag ä' alldeles ren.»

Mary hade just inte väntat att få höra en sådan utlåtelse och började därför skratta, men då hon märkte, hur stolt och förnöjd Lulle såg ut, kunde

hon förstå, hvilken stor händelse det var för honom att vara »alldeles ren», och sade därför helt vänligt: »Ja, det ä' verkligen riktigt trefligt. Det skulle du alltid vara.»

»Ja, men vet du, hvarför jag har tvättat mig i dag då?» fortsatte Lulle.

Nej, det kunde Mary inte gissa.

»Joo, det ä' för *din* skull, för att jag tycker så mycket om dig, Mary, för att du ä' den snällaste flicka, som finns!» utbrast Lulle och slog armarna om Marys hals och gaf henne en riktig smällkyss midt på munnen.

Mary var helt förvånad. Så vänlig hade hon aldrig tänkt sig att den bråkiga och odygdiga Lulle kunde vara. »Jag ska alltid tycka om dig, Lulle», sade hon, »fast du har varit elak mot mig många gånger.»

»Ja, men nu ä' jag snäll», bedyrade Lulle, »och jag lofvar, att jag ska tvätta mig hvarenda dag, om du vill det; fast det ä' förstås rysligt otäckt», tillade han med en liten suck.

»Ja, men gör det ändå, så ä' du snäll, Lulle lilla», bad Mary, »och kom nu, så gå vi.»

»Nej, först ska jag plocka en stor, fin bukett åt dig», sade Lulle och nickade belåtet åt sin lilla vän, »men tala inte om det för dom andra, hör du det», skrek han efter henne.

Mary hade just kommit fram till verandan, då vagnen syntes i alléen, och det var tid att sätta på sig ytterkläderna. Och nu omfamnade man och kysste hvarandra och tackade för en treflig och rolig sammanvaro och hoppades att snart få träffas igen.

Och mamma och tant Bergfelt hade tårar i ögonen, Agda storgrät, och Teddy och Björn gnällde och viftade på svansen. Tant Helena fäste en vacker bukett af rosor på mammas kappa och stack två små blomsterkvastar i knapphålen på Karins och Marys koftor. Lulle kom också i sista minuten springande med en stor, hoprafsad bukett, som han strålande af belåtenhet stack i handen på Mary och hviskade: »Glöm inte, hvad du lofvade!»

Och så stego mamma och flickorna och tant Emelie, som skulle följa med till stationen, upp i vagnen, Eriksson slog till sin allra finaste klatsch, och så foro de kära gästerna sin väg, under det att alla Bergfeltarna stodo på trappan och ropade »adjö, adjö» och »välkomna igen» och viftade med näsdukar och mössor, så länge de kunde se en skymt af vagnen.

Vid grinden strax nedanför kyrkan stod Greta för att också säga farväl. Hon hade Blanche på armen och en stor grann bukett af astrar och lejongap, som hon räckte Karin. Hon ville på något sätt visa sin tacksamhet, och hvad den granna buketten icke kunde säga, lästes tydligt i den varma, hängifna blick Greta fäste på sin lilla välgörarinna.

Till stationen kommo de just lagom för att få sig en bra kupé. Och så sade de för sista gången farväl åt den snälla, vänliga tant Bergfelt och bådo henne hälsa Magda och Agda och gossarna så förfärligt mycket. Och stationsinspektoren svängde sin röda flagga, lokomotivet pep, och tåget satte sig i rörelse, och så var det roliga, trefliga besöket på Åby ett minne blott.

När Karin och Mary varit i sta'n ungefär en vecka och packat upp alla sina leksaker och ordnat sitt trefliga rum och hälsat på mormor, kom det en dag bref från kapten Hammar, ett bref, som innehöll många stora nyheter. Där stod, att Marys mamma nu var mycket kryare och starkare och att läkaren där ute ej trodde, att det skulle vara farligt, om de redan nu reste hem. När brefvet kom, skulle de säkert vara på väg upp mot Norden.

Nu blef det stor öfverraskning och glädje. Ingen hade kunnat tro, att Marys lilla bleka, klena mamma så snart skulle kunna bli frisk. Mary var alldeles utom sig af förtjusning. Visserligen hade hon haft förfärligt roligt hos farbror Edvard och tant Anna och i Strömstad och på Åby, och nog skulle det bli bra tråkigt att skiljas från kusin Karin, som hon tyckte lika mycket om, som om hon varit hennes egen syster; men tänk, att åter få träffa mamma och pappa, som hon inte sett på så rysligt länge, och lilla rara bror Gösta, som nu säkert blifvit mycket större och kanske börjat tala, och att få komma hem igen till det kära, vackra Björkvik — nej, det kunde väl icke finnas någon lyckligare liten flicka än Mary.

Det blef bestämdt, att farbror Edvard och Mary skulle resa ned till Göteborg och där taga emot Marys föräldrar, och sedan skulle Mary följa med dem hem. Nu blef det åter bestyr med packning och ordnande för resan, och de få dagar, som Mary hade att stanna kvar, gingo så fort, att man knappt visste ordet af, förrän det var den 30 augusti — resdagen.

Greta ville också säga farväl vid grinden.

De båda små flickorna stodo nu lutade öfver Marys stora koffert, hvari hon höll på att lägga ner några småsaker.

»Har du packat in Elvira?» frågade Karin.

»Ja-nej, jo, ja' ska strax göra det», stammade Mary och såg ut, som om hon inte riktigt menade, hvad hon sade. Men först ska jag göra något, som du inte får se. Snälla Karin, kan du inte gå ut i salongen ett litet tag; du ska få se det se'n», fortsatte Mary.

Karin blef förstås rysligt nyfiken men traskade helt lydigt ut ur rummet. Mary tog Elviras alla kläder och ordnade dem i en tom byrålåda och lade dockan öfverst och sprang sedan efter Lovisa och hviskade en lång stund med henne, och Lovisa tog på sig en mycket hemlighetsfull min och lofvade flere gånger alldeles säkert att göra något, som Mary bad henne om. Sedan hjälpte hon Mary att packa ner, hvad som var kvar, och då Karin en liten stund därefter kom in i rummet, var kofferten igenlåst och allt färdigt.

Fram på eftermiddagen började det regna och var ett rysligt otrefligt och ruskigt väder.

»Hela Stockholm gråter, då Mary ska resa», sade Karin.

Pappa hade beställt en täckvagn, och allesammans foro ned till stationen till nattåget, som pappa och Mary skulle resa med. De båda små kusinerna sutto hopkrupna på baksätet och höllo hvarandra i handen och kände sig så ledsna, att de ej kunde hindra en och annan tår att tillra ned för kinden.

Vid Centralen var det förfärligt mycket folk, och pappa hade så brådtom att skaffa en bra kupé, att man var tvungen att helt hastigt taga farväl af hvarandra. Men så länge Mary kunde se en skymt af perrongen, såg hon dock bland människomassan en röd hatt och en liten näsduk, som viftade och viftade.

När Karin kom hem, tyckte hon, att allting kändes så tomt och besynnerligt. Regnet smattrade mot rutorna, och det var så grått och dystert öfverallt. Karin gick helt sakta in i sitt rum. Nu fanns där ingen Mary, som skulle ligga i sängen där borta eller sitta bredvid henne på de små stolarna i hörnet, där dockvagnen stod.

Men hvad var det för en liten figur, som satt uppkrupen i soffhörnet och med klara ögon tittade så bekant på Karin genom skymningen och halfmörkret i rummet? Jo, ingen annan än Elvira, som Mary lämnat kvar som ett litet minne åt Karin. Hon tyckte, att hon själf skulle få så mycket annat att leka med och tänka på, hon var ju sin mammas stora flicka och skulle först och främst hjälpa till med att se efter lille bror Gösta, och så fanns det ju hundarna där hemma och stora kökskatten — ja, nog hade *hon* lekkamrater. Karin däremot var mera ensam, och så ville Mary så rysligt gärna ge sin lilla kusin något, som hon riktigt kunde tycka om. Därför fick Elvira stanna kvar.

Och när Karin fick se henne, förstod hon genast, att det var öfverraskningen, och tyckte att det var så förfärligt snällt af Mary, alldeles *för* snällt. Och Karin tog Elvira på armen och gaf henne en stor

kyss; det var så roligt att, när Mary rest och Blanche var borta, ha Elvira hos sig som ett litet sällskap, att under den långa vintern, som snart skulle komma, ha kvar ett litet sommarminne.

Sjuttonde Kapitlet.

Framför brasan.

Tre månader senare vilja vi åter titta in i villan där uppe på Östermalm och äfven göra ett litet besök på Björkvik för att se, hur de små kusinerna nu ha det.

Mary har börjat läsa för sin snälla guvernant och gör stora framsteg i både svensk historia, geografi och franska, och dess emellan får hon hjälpa sin mamma med litet af hvarje. Hon har också redan börjat att sy julklappar och arbetar i synnerhet mycket flitigt på två vackra saker, som skola skickas upp till Stockholm, hvart är ej så svårt att gissa.

Karin går i skolan och läser flitigt och har fått en lärarinna, som hon tycker mycket om, och många snälla och glada små kamrater. Flickorna Berger och Brita Hjelm gå också i samma klass, och de ha alla förfärligt roligt tillsammans och gå ofta och hälsa på hvarandra om eftermiddagarna, då läxorna blifvit undanstökade.

Karin har dock icke alls glömt kusin Mary. Vi finna henne just nu sittande framför brasan i sitt rum, med Elvira i knäet och ett bref i handen. Mary har blifvit riktigt skicklig i brefskrifning, det är fyra, fullskrifna sidor i hennes sista bref. Karin har läst det flere gånger, men nu tagit fram det

igen för att åter läsa igenom det. Mary skrifver, att hon längtar så mycket efter Karin och frågar, om Karin inte tror, att hon nästa sommar, då skolan slutat, kan få resa ner till Björkvik och hälsa på. Och Marys pappa och mamma ha lofvat, att Bergfeltarna då kanske också få komma med, Magda och Agda säkert och kanhända äfven Lulle, om han bättrat sig och blifvit mera snäll och stillsam och

mindre bråkig och odygdig. Och då ska Karin taga Elvira med sig, och Magdas och Agdas alla dockor skola äfven få följa med, och då skola de fyra små vännerna åter leka tillsammans och ha lika roligt som förra sommaren, kanske ännu roligare.

Tänk, hvad det skulle vara förtjusande! Karin hade frågat mamma, och hon sade, att det inte alls var omöjligt. Tvärtom kunde det mycket väl hända, att hela familjen skulle resa till Björkvik i sommar. Visserligen är det långt till sommaren men ändå inte längre, än att man kan glädja sig däråt.

Och med ett belåtet uttryck i sitt ansikte viker Karin ihop brefvet, lägger in det i kuvertet och ger Elvira en liten klapp på hufvudet. Brasan flammar så muntert, de små lågorna hoppa upp och ner, en af dem svingar sig högre än de andra, högt, högt upp och — försvinner, men strax kommer en ny i stället. Karin tittar drömmande in i elden, och på samma gång, som hon tänker på allt roligt, som hon kanske skall få nästa sommar, dyker det ena minnet efter det andra från förra sommaren upp för henne, och hon tycker sig se en massa glada bilder dansa förbi, lika hastigt, som de små eldflammorna svinga sig upp där inne i kakelugnen. Hon tycker sig se det stora vida hafvet och Gunnars lilla segelbåt med dockorna i, kungen och den vackra skogsdrottningen och lekstugan på Åby och mycket, mycket annat.

Men af alla taflorna är det dock en, som Karin helst af alla trollar fram för sina ögon, bilden af en liten flicka med ögon, som stråla som stjärnor, och med den allra sötaste, ljuslockiga docka i famnen. Det är Greta och Blanche.

Och Karin nickar förnöjd åt den flammande brasan och småler åt sina tankar och de många glada minnena från två små kusiners och deras dockors sommarfärd.

Såsom ett för barnen — redan vid ganska späda år — mycket både roande och instruktivt planschverk med både text och melodier anbefalles

Gunnar och Ingas roliga bok.

Sagor och visor af **E. K.** (Emmy Köhler).
Illustrerade af **E. E—d.** Pris inbunden kr. **3: 75.**

Att denna bok af granskare erhållit sällsynt vackra vitsord och verkligen förtjänar att allmänt spridas bland barnen i de svenska hemmen, torde framgå af följande uttalanden om densamma:

»Det torde utan fara för öfverdrift kunna sägas, att den är ***ett af det allra yppersta alstren*** af vår barnlitteratur. Texten utgöres af *verkliga små skaldestycken* af ett värde, som plägar beteckna en högre rangplats, än den barnboken skänker, och detta är alldeles i sin ordning; barnen äro ju det käraste, och för dem är endast det bästa godt nog. — Till denna älskliga och vackra text sluta sig ***de briljantaste illustrationer*** *af en slösande rikedom till färger och mångfald.* Dessutom finnas *noter till sångerna.*»
Helsingborgsposten.

»*Gunnars och Ingas roliga bok* är ***verkligen rolig***», säger en anmälare i *Söderhamnskuriren,* »och sätter sig mamma eller stora syster till pianot och spelar, kunna Gunnar och Inga få sjunga flere visor, till hvilka musik också finns i boken. Illustrationerna äro ej heller att förglömma. *Den* roliga boken blir en välkommen julklapp.»

»En ***mycket vacker*** bok», säger *Nya Vermlandstidningen,* »med musik till de roliga visorna.»

»Här finnas både kvarnvisa och skördevisa och alla möjliga visor, och af de nätta och trefliga taflorna få barnen lära, huru de skola utföra lekarna.» *Sthlms Dagblad.*

»Förtjänar att ***varmt rekommenderas*** i föräldrars åtanke vid val i boklådan af jullektyr åt barnen. Illustrationerna äro präktiga, texten klar, sund och intressant.» *Nya Skånska Posten.*

»Denna bok för småttingar är något dyrare än årets öfriga barnböcker. Men så har den också fått en *extra fin utstyrsel* och *en hel mängd* trefliga illustrationer. Dess innehåll för öfrigt är mycket både omväxlande och nätt: sagor, taflor, lekar, visor och sånger, *allt omsorgsfullt lämpadt för barnens* fattningsförmåga. Vi ha alltså all anledning att instämma i förläggarefirmans omslagsrecension, som mynnar ut i attributen *mångsidigt roande, färgrik och tilltalande.*» *Göteborgs Aftonblad.*

Den är *både rolig och stilfull.* Tryckt på godt papper, i vackert och lysande färgtryck, innehåller den en samling roande sagor, lekvisor, sånger och visor med åtföljande musik. Teckningarna äro nätta och behagliga, med en mängd näpna barnfigurer. »Fåfänga Greta», »Lata Pelle», »Lille vedhuggaren», »Kvarnvisa», »Skördevisa», »Vaktparaden», »Tomteleken», »Brandkåren», »Utmarsch», »Julklockorna», — dessa och andra lekar af samma slag är det, som gifvit tecknarinnan ämnen för sina framställningar, och dessa präglas allestädes af den älskvärda naivitet, som är så tilltalande för de små.» *Nya Dagl. Alleh.*

»De små trefliga lekvisorna kunna ju icke blott spelas och sjungas utan äfven utföras i handling likt »Min fader var en lustiger man», rolig i åminnelse. Vi spå, att här med ledning af de muntra och brokiga förebilderna kommer att bli ett sjungande och trallande och marscherande utan all ände.» *Dagens Nyh.*

»Texten och ej minst musiken äro *förträffliga:* Vi äro öfvertygade om att denna bok skall sprida *stor glädje i många familjer,* där mamma, stora syster eller kanske 'mellansyster' spelar och de små sjunga. Melodierna äro vackra och enkla och ha den stora fördelen att vara mycket lätta. *Och hvilka roliga lekar kunna ej de små lära sig ur denna bok!* Vi påpeka blott *Vaktparaden* och *Brandkåren.*» *Fredrika-Bremer-Förb:s bokkomité.*

Gunnars och Ingas roliga bok af *E. K.* är ett ståtligt utstyrdt verk med litografiskt tryck i sex färger. Dess sagor, visor och lekar på lätta och tilltalande melodier borde kunna lämna ett förträffligt bidrag till förströelserna för de små under julkalasen. Flere af visorna äro genomandade af *en verkligt fin poetisk stämning* och äro *värda att lefva länge på barnens och äfven de äldres läppar.* Boken, som är försedd med utmärkta illustrationer af *E. E—d,* är *en vinst för barnkammaren* och en heder för förläggaren. *Den är väl värd sitt pris,* kr. 3: 75.

Göteborgs Handelstidning.

Om **Drottning Grans små skyddslingar** af *Amy Palm* (à 1: 25) skrifver *Fredrika Bremerförbundets bokkomité:*

»Vi kunna endast säga till stora och små: ***läs den vackra sagan!*** — Vi ha icke på länge läst en så poetisk och vacker saga. Teckningarna äro stora och vackra. Boken är också ***ovanligt prisbillig.*** Passar för barn under 10 år.

Om samma bok yttrar *Göteborgs Aftonblad* bl. a.:

»Amy Palm berättar älskligt och varmt en både rörande och lärorik historia om lilla Lalis glädjetomma lif . . . En historia som denna kan åstadkomma mycket godt i de ungas sinnen.»

En ***vacker berättelse*** i ***vacker utstyrsel*** och med ***fina illustrationer.***» *Stockholms Dagblad.*

Om **En liten prinsessa** af *Amanda Kerfstedt* (à 1: 50) yttrar *Fredrika Bremerförbundets bokkomité:*

»Fru Kerfstedt är sedan gammalt barnens goda vän — vi behöfva endast omnämna boken. Den passar åt *små* barn.»

»Det är ***en verkligt god läsning,*** som här bjudes.»
Nya Skånska Posten.

Om **En sagoprins**, berättelse för barn af *Hedvig Lagerlöf,* yttras i *Göteborgs Aftonblad* följande:

»Denna af *Axel Sjöberg* vackert illustrerade ungdomsbok är hållen i den ***rätta, varma*** och ***älskvärda sagotonen.*** Författarinnan kan vara öfvertygad, att många barnaögon skola tindra af glädje, då de få kasta en blick inom det sagoland, hvars förlåt hon öppnat för dem, och följa prins Alve och liten Blåöga under deras villande färd med dess många äfventyr.»

»*En sagoprins* är en ***frisk och präktig*** skildring, väl värd att läsas af ungdom i 8—10-års åldern. Boken, som är ***förträffligt illustrerad*** af Axel Sjöberg, kostar 1: 75.» *Vårt Land.*

»En sagobok i den gamla, kära stilen, om prinsen, som fann det tråkigt att blifva boksynt, som den gamle kungen ville, och därför flydde från slottet för att i stället pröfva på lefvande lifvets

äfventyr. Och tillräckligt får han upplefva af den sorten, han såväl som sagans hjältinna, lilla Blåöga. — Illustrationerna sluta sig ***väl*** till det i god sagostil berättade, äfventyrsvimlande innehållet.» *Göteborgs Handelstidning.*

»En ***underhållande*** och allt igenom ***älskvärd*** bok.»
Nya Dagl. Allehanda.

»En ***mycket treflig*** bok.» *Nya Vermlandstidningen.*

»En bok, som med allt fog kan anbefallas till de små.»
Post- och Inrikes Tidn:r.

Om **Prinsessan och skolflickorna,** af *Hilma Redtz* (à 1: 50) yttrar *Nya Dagl. Allehanda* följande:

»Till läsning för små flickor kunna vi rekommendera *Prinsessan och skolflickorna* jämte andra sagor och berättelser af Hilma Redtz. Det lilla nätta stycke, efter hvilket boken erhållit sin titel, är ett dramatiskt utkast, som äfven torde kunna spelas af de små, och det handlar, som det vill synas, om ett verkligt minne ur lifvet och om en verklig prinsessa, barnens och lidandets oförgätliga väninna prinsessan Eugenie. Jenny Nyström, som illustrerat boken, har ock i bild framställt den ädla furstinnan, sittande vid sin orgel och omgifven af sina kära skolflickor.»

»Dess innehåll synes vara ***riktigt ägnadt att bereda solljus och skimmer*** i de små läsarnas sinnen», yttrar *Ny Ecklesiastiktidning.*

»Äfven denna *praktfullt utstyrda* och med *fint utförda illustrationer* försedda bok riktar barnlitteraturen med ett godt arbete, hvilket förtjänar all uppmärksamhet.» *Malmötidningen.*

»Vacker utstyrsel, godt innehåll, lämplig julgåfva.»
Sundsvalls tidning.

»Sagor och berättelser äro alla barns förtjusning, och i sagans dräkt kan mången god lärdom meddelas de små. Så är åtminstone fallet med de båda här ofvan angifna, på Lars Hökerbergs förlag utgifna barnböcker. Om man vill gifva barnen en ***god*** och för dem ***roande*** jullektyr, bör man därför gifva gossarne *En sagoprins* och flickorna *Prinsessan och skolflickorna.*»
Nerikes-Tidningen.

Trefliga, rikt illustrerade **svenska** böcker för **mindre barn,** utgifna på *Lars Hökerbergs* förlag och till salu i hvarje välförsedd svensk och finsk bokhandel:

Gunnars och Ingas roliga bok. Ett litografiskt praktverk för barn, med sagor och visor samt melodier af E. K. (Emmy Köhler), ill. af *E. E-d.* Alla småbarns verkliga förtjusning. Pris kr. **3: 75.**

Änglarnas julklapp samt tre andra sagor och berättelser af Zach. Topelius. Med 6 planscher af *E. E-d.* Kr. **1: 25.**

En liten prinsessa af Amanda Kerfstedt. Med 7 planscher af *Jenny Nyström.* Kr. **1: 50.**

Prinsessan och skolflickorna jämte några andra sagor och berättelser af Hilma Redtz. Illustrerad af *Jenny Nyström.* Kr. **1: 50.**

En sagoprins af Hedvig Lagerlöf. Illustrerad af *Axel Sjöberg.* Kr. **1: 75.**

Drottning Grans små skyddslingar. Saga af Amy Palm. Med 5 planscher af *Jenny Nyström.* Kr. **1: 25.**

En saga om lille Sven. Berättad af Thea Hökerberg. Med 8 planscher af *Jenny Nyström.* Kr. **1: 25.**

Sanningens källa och tre andra sagor af Karin Hammarsköld. Illustr. af *Ottilia Adelborg.* Pris **1** kr.

På vikingastråt jämte sju andra berättelser och sagor af Ingeborg Zethelius. Illustr. af *Axel Sjöberg.* Kr. **1: 25.**

Barnamat. Lite roligt åt de små på vers och prosa af En Barnavän (Clara Romdahl). Med talrika illustrationer. Utgifven i **7** olika »portioner», som säljas hvar för sig à **90** öre.

För något större barn rekommenderas:

I tiders tider. Sagor för stora och små af Elisabeth Kuylenstierna. Illustr. af *Jenny Nyström.* Kr. **2. 25.**

Klöfverbladet på Gammelgård af Hanna Frosterus-Segerstråle. Illustr. af förf. Kr. **1: 50,** äfvensom

AMY PALMS böcker:

Barnen på Broby (2:a uppl.) à **1: 75; Borta och hemma** à **1: 50; Greta och Vanda** à **1: 50; En sommarbjudning på Sjövik** (2:a uppl.) à **1: 50.**